

Thiếp Thân Tể Tướng

Contents

Thiếp Thân Tể Tướng	1
1. Đệ Nhất Chương	1
2. Đệ Nhị Chương	3
3. Đệ Tam Chương	5
4. Đệ Tứ Chương	6
5. Đệ Ngũ Chương	9
6. Đệ Lục Chương	12
7. Đệ Thất Chương	14
8. Đệ Bát Chương	16
9. Đệ Cửu Chương	18
10. Đệ Thập Chương	21
11. Đệ Thập Nhất Chương	23
12. Đệ Thập Nhị Chương	25
13. Đệ Thập Tam Chương	29
14. Đệ Thập Tứ Chương	31
15. Chương Kết	35

Thiếp Thân Tể Tướng

Giới thiệu

Nguồn: Sưu tầm Quân Du Trần vốn là một viên quan nho nhỏ trong Hàn Lâm Viện của Thanh Long

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thiep-than-te-tuong>

1. Đệ Nhất Chương

TIẾT TỬ

Khi đó Trung Quốc đại địa lục chia làm bốn nước lớn là Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ. Bốn đại quốc này tương sinh tương khắc, lấy tứ tượng làm cơ sở, mà bốn đại quốc này sau khi hoàn toàn thôn tính các tiểu quốc xung quanh lại không hện mà cùng đình chỉ chiến tranh đồng thời trở thành quan hệ hữu nghị, mấy trăm năm nay bốn nước sống yên ổn với nhau, quân chủ còn thường cùng tụ lại một chỗ nâng cốc vui vẻ, giống một quốc gia và quan hệ ngoại giao như vậy, thật đúng là quá tốt, quá tốt ...

ĐỀ NHẤT CHƯƠNG

“Tiểu Quân! Mấy ngày trước ta cho người biên soạn tư liệu lịch sử của Thiên Vận Đế người biên (1) tới đâu rồi?” Người đang nói chính là một lão giả (2) đã hơn năm mươi tuổi.

“Nga! Biên được rồi, ta đang muốn trình cho ngài đây!” Người nói chính là một nam tử khuôn mặt thanh tú chỉ khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi.

“Ân, đưa lão phu nhìn một chút.” Lão giả nói.

“Thưa vâng!” Nam tử cung kính đem tờ giấy Tuyên Thành đang cầm trong tay trình cho lão giả.

“Người lui xuống trước đi! Đợi lát nữa ta sẽ sai người gọi người!” Lão giả phát phát tay.

“Vâng!” Nam tử kia lui xuống.

“Quân đại nhân, ngoài cửa có người tìm người!” Một gã quan lại chỉ ra ngoài cửa nói lớn.

“Đa tạ!” Nam tử tạ ơn nói.

“Không cần!” Tên kia quan lại ngữ khí lãnh đạm, mặt không biểu tình mà rời đi. Nam tử dường như đã quá quen với tình huống này, từ từ đi ra cửa.

“Du Trần, bên này!” Một nam tử mặc trang phục thị vệ đại nội gọi.

“Tiểu Võ, sao người lại tới đây! Có phải là có chuyện gì muốn ta giúp đỡ a!” Nam tử vẻ mặt khẳng định nói.

“Quân Du Trần, người có ý tứ gì! Lễ nào, không có việc gì sẽ không thể tới tìm người sao?” Nam tử kia giả vờ cả giận nói.

“Phải?” Quân Du Trần cố ý kéo dài giọng, “Nếu không có việc gì ta đi đây!” Quân Du Trần xoay người tỏ vẻ muốn đi.

“Hi hi, Quân đại nhân, người đại nhân hữu đại lượng! Ta thực sự là có chút việc!” Nam tử cọt nhả chặn Quân Du Trần lại.

“Ha hã, người khác không biết Cố Viêm Võ người ta còn không biết người sao? Nói đi, chuyện gì!” Quân Du Trần vẻ mặt tỏ nên nghiêm túc, bởi vì hắn biết hảo bằng hữu Cố Viêm Võ tìm đến mình chắc chắn là có việc quan trọng.

“Nương ta bị bệnh!” thần sắc Cố Viêm Võ thoáng chốc lo lắng.

“Cố đại nương bị bệnh! Có nghiêm trọng không?” Quân Du Trần sốt ruột hỏi.

“Đại phu nói nương ta là bị bệnh cũ trị không dứt, cho nên ta vào cung xin nghỉ một hôm. Nhưng đêm nay là ta do trực ban, Vương công công nói ta phải tìm người thay ta trực, cho nên ta muốn nhờ người trực đêm hộ ta, bất quá người yên tâm khi trời sáng ta sẽ nhanh chóng trở về!” Cố Viêm Võ chắc chắn nói.

“Người không cần vội vã, cứ an tâm chăm sóc Cố đại nương, tối hôm nay ta sẽ giúp người!” Quân Du Trần vỗ ngực nói.

“Người là huynh đệ của ta, ta cũng sẽ không khách sáo! Chờ ta trở lại sẽ mời người ăn cơm!” Cố Viêm Võ nói.

“Đây là người nói nha! Người đừng đến lúc lại đó chuồn mất!” Quân Du Trần nói.

“Người đã từng thấy ta chuồn mất bao giờ? Ta đi trước đây!” Cố Viêm Võ bước đi.

“Đi đường cẩn thận!” Quân Du Trần nhìn theo Cố Viêm Võ.

“Quân đại nhân, Trương đại nhân tìm người!” Một nam tử nói với Quân Du Trần.

“Nga!” Quân Du Trần đi đến phía phòng Trương đại nhân đang biên soạn sử sách ...

Buổi tối.

“Vị đại ca này, xin hỏi người biết nội vụ phủ ở nơi nào không?” Quân Du Trần kéo một gã thị vệ đại nội lại hỏi.

“Đi phía trước sau đó rẽ trái, sau đó rẽ phải là tới!” Tên thị vệ đại nội kia nói.

“Đa tạ!” Quân Du Trần tạ ơn, lập tức đi theo đường tên thị vệ kia vừa chỉ, a nga! Vấn đề là, thị vệ kia nói là rẽ trái rồi rẽ phải thế nhưng người này cả hai lần đều rẽ phía bên trái, Quân Du Trần kiên trì chọn bừa đường đi, ai biết được, lần chọn đường này lại thay đổi cả cuộc đời hắn, đương nhiên đây là nói về sau này.

“Kỳ quái, nội vụ phủ ở nơi nào a! Lẽ nào đi lầm đường, không thể nào!” Quân Du Trần lượn vài vòng cũng chưa tìm được bóng dáng phủ nội vụ ở đâu, trong lòng không khỏi có chút hoài nghi nhưng lại không phải biết làm sao, kiên trì tìm cho đến khi phát hiện mình lạc đường mới tạm dừng tìm công cuộc mò đường lại, nhứt chí ngồi trên mặt đất. Quân Du Trần lôi tài liệu lịch sử về Thiên Vận Đế cần biên soạn từ trong tay áo ra, hắn nghĩ dù sao thì mình cũng đã lạc đường, nhàn rỗi không có việc không bằng nhìn xem có chỗ nào cần tu chỉnh không. Quân Du Trần là một người nghĩ là làm, hắn nhìn bốn phía xung quanh một chút phát hiện không xa phía trước có một đình nghỉ mát liền cao hứng, ung dung đi qua đó. Mặc kệ tất cả đặt mộng ngồi trên ghế đá, bắt đầu nghiên cứu tư liệu lịch sử, hỗng nhiên không phát hiện cách đình nghỉ mát không xa có một bóng người mặc áo vàng, hai mắt đang hiếu kỳ nghiên cứu hắn.

“Người đang làm gì?” Một giọng nam trầm thấp đầy hấp dẫn vang lên.

“Tu chỉnh tư liệu lịch sử!” Quân Du Trần thuận miệng nói, hoàn toàn quên chính mình đang ở hoàng cung, đột nhiên Quân Du Trần nhận ra tình cảnh của mình, ngẩng đầu thấy một nam tử thân mặc long bào, nhắt thời liền sợ tới ngây người!

~~~~~

(1) biên : sắp xếp, biên tập, biên soạn

(2) lão giả : người lớn tuổi, ông già có kinh nghiệm

2. Đề Nhị Chương.

Đề nhị chương.

Cũng may Quân Du Trần phản ứng rất nhanh, lúc này liền quỳ rạp xuống đất, hô vạn tuế ba lần. Mà hoàng đế anh – tuần – niên – thiếu kia ngược lại cũng không nói gì, không nhanh không chậm ngồi lên ghế đá hắn vừa mới ngồi.

“Đứng lên đi!”

Quân Du Trần lúc này mới như được đại xá, hai chân khẽ run đứng lên. Mà hoàng đế cầm lấy tư liệu lịch sử đang đặt trên bàn, chăm chú nhìn xem, nhìn lại Quân Du Trần bên này, (Kính Mộng: Quân nhi đáng thương của ta a!) lúc này đã mồ hôi nhễ nhại, sợ tới tận tâm can a!

“Trẫm đáng sợ như thế sao?” Hoàng đế sờ sờ khuôn mặt anh tuấn của mình, Quân Du Trần cũng len lén liếc mắt nhìn hắn, trong lòng không khỏi cảm thấy hưng phấn, bởi vì hắn chỉ ở vị trí thứ bốn mươi bốn trên bảng nhân của Thiên Vận, mà khi đó lại là lúc Thiên Vận Đế băng hà được một năm, khi tân đế Trầm Diệc Hiên lên ngôi hắn mới chỉ là một quan văn thất phẩm nho nhỏ, không có khả năng nhìn thấy long nhan, nhưng hắn cũng từng nghe người khác nhắc tới dung mạo thánh thượng còn hơn cả Phan An, anh tuấn tiêu sái không thể dùng lời tả hết, mà từ đó trở đi phi tần tiến vào hậu cung càng ngày càng tăng.

“...” Quân Du Trần cho rằng Trầm Diệc Hiên chỉ đang lăm lăm một mình nên cũng không đáp lời.

“Trẫm đang hỏi ngươi đấy!” giọng nói của Trầm Diệc Hiên không biểu thị sự tức giận, trái lại lại có điểm tiếu ý.

“... không” Quân Du Trần sững sốt một hồi, lúc này mới vội vàng vàng trả lời.

“Ngươi tên là gì?” Trầm Diệc Hiên hỏi.

“Hồi hoàng thượng, tiểu nhân tiện danh Cố Viêm Vô.” Lời vừa nói ra, Quân Du Trần hận không thể tự cắt lưỡi mình, nói tên gì không nói, cứ nhiên đem cả huy hiệu nhà mình lôi vào.

“Cố Viêm Vô, sao trẫm nghe tên này thật không phù hợp với ngươi a?” Trầm Diệc Hiên nửa trêu ghẹo nửa nghiêm túc nói, mà hắn lại không biết nội tâm Quân Du Trần đã chấn động từ lâu a.

“Vâng vâng.” Mặc dù Quân Du Trần trong lòng đang bất an không tả xiết nhưng trên mặt vẫn phải ra vẻ không chút sợ hãi, phải biết rằng ba năm quan trường cũng không phải là công toi.

“Nhìn trang phục của ngươi hắn là thị vệ đại nội, thế nhưng theo trẫm biết việc biên soạn tư liệu lịch sử hắn là do Hàn Lâm Viện nghiên cứu hoặc quản lý biên soạn.” Trầm Diệc Hiên tự tiếu phi tiếu nhìn Quân Du Trần, trong nháy mắt làm hắn có cảm giác mình đang bị nhìn trộm.

“Đây là tiểu nhân giúp bằng hữu xem qua.” Quân Du Trần kiệt lực bảo trì bình tĩnh nói tiếp.

“Bằng hữu kia của ngươi tên là gì?” Trầm Diệc Hiên thuận miệng hỏi.

“Hồi hoàng thượng, hắn gọi là Quân Du Trần.” Quân Du Trần lúc này hận không thể bóp chết chính mình ngay tại chỗ.

“Quân Du Trần, nhân nhã đi chơi trần thế, không tệ, không tệ!” Trầm Diệc Hiên thì thầm, nhớ kỹ tên Quân Du Trần.

“A a.” Quân Du Trần gượng cười hai tiếng, đây là lần đầu tiên hắn nghĩ tên mình cũng không tệ.

“Hoàng thượng, đêm đã khuya, người cũng nên đi ngủ, không biết hoàng thượng tối nay muốn chiêu nường nường nào tới thị tẩm?” Một gã thái giám bưng một cái khay đầy ngọc bài đi tới.

“Tối nay không cần bài tử, để hắn tới hầu hạ trẫm!” Trầm Diệc Hiên chỉ vào Quân Du Trần.

Quân Du Trần cho rằng Trầm Diệc Hiên đang nói tới người khác, quay trái quay phải một hồi mới phát hiện xung quanh không có ai khác ngoài hắn, lúc này mới hiểu được.

“Ta!” Quân Du Trần dường như không tin chỉ vào mình.

“Không sai, là ngươi! Cố Viêm Vô!” Trầm Diệc Hiên nói. Mà thái giám đứng cạnh lại nhú nhú mày.

“Nhưng ta là nam nhân!” Nhất thời dưới tình thế cấp bách, Quân Du Trần cũng quên không dùng kính ngữ.

“Hậu cung của trẫm cũng có không ít nam sủng!” Trầm Diệc Hiên lạnh lùng nói.

“Người đâu, dẫn hắn đi tắm rửa thay y phục!” Tên thái giám kia lập tức lên tiếng nhằm chặn họng Quân Du Trần.

“Buông!” Quân Du Trần muốn giãy dụa đào tẩu, ai ngờ mấy tên thái giám kia khí lực lại không hề nhỏ, không cần tốn nhiều sức đã đưa được hắn tới nhà tắm, Quân Du Trần vốn định rình khi bọn họ sơ ý thì đào tẩu, đáng tiếc lão thiên gia hình như muốn đối nghịch với hắn, bọn họ cho hắn một liều “mê hồn tán”. Đợi tới khi hắn tỉnh lại đã thấy mình đang nằm trên long sàng, hơn nữa còn không có gì trên người, một đôi mắt trần ngập dục hóa đang nhìn tới nhìn lui trên người, tệ nhất chính là hắn đột nhiên phát hiện nhiệt

độ cơ thể đang từ từ tăng cao, giống đang bị nướng trên lửa, có nhu cầu muốn phát tiết ra ngoài, hẳn hoàn toàn không hay biết trong tấm cung đang đốt “thôi tình tẩn”!

“Thật giống như ta đã tưởng tượng, người có một thân thể thật hoàn mỹ.” Vừa nói Trầm Diệc Hiên vừa giở trò trên người Quân Du Trần.

“Người là cầm thú a!” Quân Du Trần hiện tại cũng không quan tâm cái gì là lễ nghi nữa, quay sang Trầm Diệc Hiên mà mắng chửi.

Trầm Diệc Hiên đầu tiên là sững sốt, đột nhiên sắc mặt trở nên âm trầm, lật người Quân Du Trần lại, tách hai cánh hoa như tuyết trắng ra, hung hăng đi vào, “A!” Quân Du Trần kêu lên thê thảm, cảm thấy mùi máu phảng phất trong không khí. Mà Trầm Diệc Hiên còn đang chìm trong thoả mãn, thở dài kêu lên một tiếng “Thật chặt!”

“Người... mau lui ra, lui ra...” Quân Du Trần lúc này ngay cả khí lực để nói đều nhanh chóng bị rút hết.

“Hừ!” Trầm Diệc Hiên cười nhạt một tiếng, xoay người Quân Du Trần lại, cắn lên chiếc cổ trắng như tuyết của hắn, rất thoả mãn nhìn dấu vết để lại, tay hắn cũng không hề nhàn rỗi, khi thì mềm nhẹ vuốt ve khu thể Quân Du Trần khi thì tà ác xoa tiểu bồng, khiến cho Quân Du Trần liên tục thét chói tai, bắt đầu tromộtng buổi đêm không tỉnh lặng này...

“Ngô!” khi Quân Du Trần tỉnh lại, đầu óc vẫn chưa hoàn toàn thanh tỉnh mà Trầm Diệc Hiên đã vào triều từ lâu. Hắn mở mắt, thứ đầu tiên thấy là màn trướng màu vàng, lúc này đã nghĩ tới chuyện tối hôm qua, trong nháy mắt cảm giác bị ai, phần nộ đều mạnh mẽ kéo tới. Thế nhưng hắn hiểu rõ đối phương là hoàng đế đừng nói mình không thể gây thương tổn cho hắn mà dù mình có thực sự làm hắn bị thương, vậy chính mình sẽ trở thành tội nhân thiên cổ. Vì vậy Quân Du Trần tiện tay quơ lấy quần áo hai bên, mặc đầy đủ y phục, cũng may hiện tại trời vẫn còn sớm, Quân Du Trần vội vã chạy về nhà. Hắn hạ quyết tâm về nhà sẽ lập tức viết phong đơn xin từ chức, dự định từ quan về quê, đời này hắn cũng không muốn bước vào hoàng cung một lần nữa, thế nhưng mọi chuyện lại không hề theo ý muốn —

3. Đệ Tam Chương.

Đệ tam chương.

Quân Du Trần kéo thân thể bủn rủn uể oải đi vào nhà, phụ mẫu sớm mất, từ nhỏ chỉ có hắn và gia gia sống nương tựa lẫn nhau, thế nhưng ngay ngày thứ hai sau khi Quân Du Trần được vào Hàn Lâm Viện, gia gia hắn cũng nhắm mắt xuôi tay, để lại Quân Du Trần lẻ loi với một thư đồng là Tiểu Thạch Đầu đã ở bên hắn từ nhỏ.

“Thùng thùng đông” tiếng đập cửa vang lên.

“Tối đây, thiếu gia người đã trở về!” Tiểu Thạch Đầu kinh hô.

“Ân!” Quân Du Trần uể oải trả lời hắn một tiếng, lúc này thể xác và tinh thần hắn từ lâu đã không còn, ngay cả bước đi cũng xiêu xiêu vẹo vẹo, cực kỳ giống một người sắp chết.

“Thiếu gia, sao đêm qua người không trở về? Thiếu gia, người làm sao vậy? Sao lại có vẻ yếu ớt như vậy?” Tiểu Thạch Đầu thao thao bất tuyệt hỏi.

“Được rồi, Tiểu Thạch Đầu thiếu gia, coi như tiểu nhân cầu ngài đi, đừng hỏi nữa được không? Ta hiện tại mệt chết đi được, phi thường mệt, vô cùng mệt, ngài để tiểu nhân nghỉ ngơi một chút được không?” Quân Du Trần đối với tiểu thư đồng luôn luôn huyền não này thực là dở khóc dở cười.

“Nga! Vậy người nghỉ ngơi đi!” Tiểu Thạch Đầu không hiểu gì, gãi gãi đầu.

“Được rồi, ta muốn tắm nước ấm một chút, người chuẩn bị giúp ta.” Quân Du Trần nói.

“Nga, vâng!” vẻ mặt Tiểu Thạch Đầu vẫn mê man không hiểu gì.

Trong phòng ngủ trần đầy hơi nước, Quân Du Trần nửa mê nửa tỉnh tựa vào vách đục dững, khuôn mặt thanh tú do hơi nước bốc lên mà hiện lên một vẻ đẹp quyến rũ, trông có vẻ rất đang ung dung nhàn hạ hưởng thụ nhưng thực ra trong lòng Quân Du Trần thầm suy nghĩ chọn từ ngữ, hẳn đã quyết định phải phải rời khỏi nơi này. Quân Du Trần đứng dậy lau người sạch sẽ, tùy tiện khoác lên một kiện y phục, đang ngồi trước thư án nâng bút chuẩn bị viết Tiểu Thạch Đầu đột nhiên vội vàng gõ cửa chạy vào “Thiếu gia, người mau ra đây tiếp thánh chỉ a!”

“Người chờ ta một chút! Ta thay y phục lập tức ra!” Quân Du Trần vội vàng thay bộ y phục hàng ngày, đi đến phòng khách.

“Quân Du Trần tiếp chỉ!” Một nam tử trung niên mặc quan phục, tay cầm thánh chỉ cất cao giọng nói.

“Thần, Quân Du Trần tiếp chỉ!” Quân Du Trần quỳ xuống đất nói.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, qua khảo nghiệm đối với Quân Du Trần đêm qua trầm phát hiện khả năng của Quân Du Trần khiến trẫm rất hài lòng, bổ nhiệm Quân Du Trần làm phủ doãn phủ Thuận Thiên, lên tam phẩm, tức khắc lên đường nhậm chức không được chậm trễ, khâm thủ!” Thánh chỉ được tuyên đọc một lúc lâu sau, thấy Quân Du Trần vẫn chậm chạp không lĩnh chỉ tạ ân Tiểu Thạch Đầu lấy khuỷu tay huých Quân Du Trần một cái, lúc này Quân Du Trần vẫn như đang lạc vào cõi tiên mới hoàn hồn lại, “Thần, Quân Du Trần tạ chủ long ân!” thánh chỉ an an ổn ổn rơi xuống trên tay Quân Du Trần.

“Quân đại nhân, hoàng thượng khẩu dụ người hảo hảo làm việc, sớm lập thành tích.” Tên quan truyền chỉ kia còn truyền nốt khẩu dụ của Trầm Diệc Hiên rồi mới rời đi.

“Thiếu gia, thiếu gia.” Tiểu Thạch Đầu lay lay Quân Du Trần lại như đang lạc vào cõi thần tiên lần nữa.

“... Làm sao vậy?” Quân Du Trần hỏi một câu không đầu không đuôi.

“Những lời này phải là ta hỏi người mới đúng, người làm sao vậy, vừa nãy tiếp chỉ đã không ổn, thiếu chút nữa đem Tiểu Thạch Đầu ta biến thành tử thạch đầu a.” Tiểu Thạch Đầu oán giận nói.

“Không có a! Được rồi được rồi, người nhanh thu thập hành lý, chúng ta nhanh chóng đi nhậm chức.” Quân Du Trần nói lảng sang chuyện khác.

“Được rồi!” Tiểu Thạch Đầu vội vã đi thu thập hành trang, trong đại sảnh vắng vẻ chỉ còn lại một mình Quân Du Trần. Quân Du Trần tê liệt ngồi trên ghế, hai mắt không tập trung nhìn thánh chỉ trên tay, hẳn đã thành công làm cho Trầm Diệc Hiên chú ý, không còn cơ hội thoát thân nữa, lúc này hẳn không biết là nên khóc hay nên cười nữa.

“Thanh thiên a, ta rốt cuộc đã làm sai cái gì? Người vì sao phải chỉnh ta như vậy!” Quân Du Trần cười khổ nói.

4. Đệ Tứ Chương.

Đệ tứ chương.

Tục ngữ nói “tân quan thượng nhâm tam bả hỏa” (1), Quân Du Trần cũng không thể là ngoại lệ nhưng mà điều duy nhất không giống chính là Quân Du Trần là muốn đi nơi nào đó, tìm một vụ án, sau đó giải quyết thành án oan án sai, nói chung chỉ cần không ồn ào, không tai nạn chết người là được. Hậu quả hẳn cũng đã tưởng tượng được rồi, nhẹ thì bãi quan phản hươg vĩnh viễn không được làm quan nữa, nặng thì lưu vong nơi biên cương, dù sao thì hai dạng đó cũng còn hơn là nơi này, ngay dưới tầm mắt tên hoàng đế cầm thú kia, không cần phải tới chốn thần tiên nào hưởng thụ a!

Trong lúc Quân Du Trần còn đang đi, một trận âm thanh ầm ỉ và nước nổ kéo tâm hồn hẳn còn đang lang thang trong thế giới giả thuyết về hiện thực. Hẳn theo âm thanh mà tìm tới, phát hiện rất nhiều bách tính đều vây quanh một người bán thân, tựa hồ đang bàn tán gì đó. Quân Du Trần ra sức tiến lên nhìn thấy một nữ tử mặc đồ tang, trên đầu cài một ít rơm, quỳ gối, tay cầm huyết thư bán mình, nhưng càng kỳ quái

chính là nữ tử này cũng không phải giống như thường nhân bán mình táng thân (bán mình lấy tiền chôn cất người thân), mà là bán mình cầu người viết đơn kiện.

“Cô nương, người vì sao phải cầu người viết đơn kiện?” Quân Du Trần tiến lên hỏi.

“Ta muốn lên kinh cáo ngự trạng.” Nữ tử kia ngữ khí lạnh lùng nói.

“Cáo ngự trạng, vì sao a?” Quân Du Trần không đứng đắn cười nói.

Nàng kia liếc mắt nhìn Quân Du Trần, “Liên quan gì tới người?”

“Hắc, người hôm nay thật là trùng hợp a! Hôm nay bốn đại gia có liên quan tới người đấy, nếu như không nói cho ta lý do, người cũng đừng nghĩ tiếp tục ở chỗ này bán thân.” Quân Du Trần giả vờ lưu manh nói.

“Người... vô lại!” Nàng kia mắng.

“Hắc, ta lớn như vậy chính lần đầu có người mắng ta vô lại, chỉ cần bằng câu người kêu ta vô lại kia, người theo ta tới phủ nha Thuận Thiên!” Nói xong Quân Du Trần liền lôi kéo nàng kia cùng huyết thư, đồ tang chuẩn bị đi đến phủ nha Thuận Thiên.

“Người quá vô lại, người muốn làm cái gì, người đâu, người cứu mạng a! Phi lễ a!” Nàng kia vội kêu lên.

“Uy uy uy, nữ nhân này sao người có thể nói mò như vậy? Người yên tâm ta dù có phi lễ đương kim thánh thượng cũng sẽ không phi lễ người!” Lời này vừa mới thốt ra, Quân Du Trần hận không thể tự tát mình hai cái, nói ai không nói có gì phải nói tới hấn chứ, nếu như lời này bị hấn nghe được thì mình chết chắc rồi.

“Các người nghe thấy không, hấn còn muốn phi lễ hoàng thượng, thực sự là ăn tim gấu gan báo rồi a.” Nàng kia chanh chua nói.

“Được rồi, ta hiện đương nhiệm phủ doãn Thuận Thiên, ta có tư cách hỏi việc này!” Quân Du Trần bắt đắc phải nói ra thân phận, hiện tại hấn mới phát hiện làm quan cũng có chỗ tốt.

“Người... Người...” Nàng kia trừng mắt cả ngày cũng không nói được một câu.

“Ta tốt a, ta đem thân phận là phủ doãn Thuận Thiên nói cho người, tin tưởng người không có ý kiến gì nữa!” Nói xong Quân Du Trần cũng không quản đương sự có ý kiến hay không liền lôi nàng đi.

Phủ nha Thuận Thiên.

“Đại nhân, ngài đã trở về!” Hai gã nha dịch ở cửa đồng thanh nói.

“Ân! Gọi Tiểu Thạch Đầu tới phòng sau nha môn cho ta!” Quân Du Trần nói.

“Vâng!” Một gã nha dịch đáp.

“Người theo ta!” Quân Du Trần quay lại nói với nữ tử kia.

Trong hành lang.

“Được rồi, người có thể nói!” Quân Du Trần ra vẻ lười biếng nói.

“Ta...” Nàng kia vừa định nói đã bị một tiếng gọi âm ỉ cắt đứt.

“Thiếu gia, thiếu gia...” Dừng mũi cũng có thể nghĩ ra tiếng la huỳnh nào kia là của Tiểu Thạch Đầu.

“Hoang mang rối loạn cái gì, người bị ma đuổi đằng sau a?” Quân Du Trần trêu chọc nói.

“Không... là ngài gọi... ta tới sao?” Tiểu Thạch Đầu tiếp tục hít thở gấp.

“Được rồi được rồi, người trước tiên chờ ở bên cạnh đi, chờ ta hỏi án xong thì người chạy tiếp, nói đi!” Quân Du Trần nói.

“Ta vốn tên là Khiếu Thanh Nương, nhà ở huyện Đông Sơn, thường ở nhà giúp chồng dạy con phụng dưỡng cha mẹ chồng, cuộc sống rất hạnh phúc mỹ mãn, cho tới khi tên mặt người dạ thú Lại bộ thượng thư kia tới nhậm chức ở huyện Đông Sơn ức hiếp dân lành, bắt bớ dân nữ, làm điều xằng làm bậy, hấn thêm muốn sắc đẹp của ta còn phái người giết chết toàn gia kể cả nhi tử chưa tới ba tuổi cũng không tha, may mà có

bạn tốt là Lương Cung giúp đỡ, ta mới có thể chạy trốn lên kinh cáo ngự trạng, ô ô ô ~” nói đến đây Thanh Nương đã khóc không thành tiếng.

“Vậy không ai quản sao?” Quân Du Trần nhú mày nói.

“Quan lại cậy có chút quyền chèn ép dân chúng ... huống chi chúng ta chỉ là dân đen, không làm được gì, ta lần này lên kinh cũng là vô cùng nguy hiểm, Lương Cung vì cứu ta mà chết trên đường tới đây, ô ô ô ~” Thanh Nương khóc lóc kể lể nói.

Nghe đến đó, Quân Du Trần tức giận nhảy lên, “Nực cười, kẻ cầm thú còn không bằng đó, án tử của ngươi bản phủ tiếp nhận, ta cần phải chỉnh tên Lại bộ thượng thư này, tức chết được, vù vù hô ~” Cơn tức của Quân Du Trần lúc này tin tưởng không cần ta nói tất cả mọi người cũng có thể đoán ra tám chín phần.

“Tiểu Thạch Đầu! Thăng đường!” Giọng nói Quân Du Trần mang theo mùi thuốc súng vang lên.

“Thiếu gia hiện tại còn không thể thăng đường!” Tiểu Thạch Đầu e dè nói.

“Vì sao không thể?” Quân Du Trần hỏi.

“Ngài đã quên theo luật lệ triều đình, nếu muốn thẩm vấn đại quan triều đình cần phải được thánh thượng phê chuẩn, hơn nữa ngài bây giờ còn chưa thu thập được chứng cứ, tùy tiện thăng đường không chỉ không giúp được người ta mà ngài còn mang tội vu oan cho mệnh quan triều đình ...” Tiểu Thạch Đầu nhẹ nhàng nói.

“Đúng đúng, ta thiếu chút nữa quên mất cái này, Thanh Nương ngươi nói Lại bộ thượng thư tại huyện Đông Sơn hoành hành vô pháp, ngươi có chứng cứ gì không, ví dụ như nhân chứng hoặc là vật chứng!” Quân Du Trần nói.

“Toàn bộ dân chúng huyện Đông Sơn đều là nhân chứng!” Thanh Nương nói ngắn gọn.

“Ha ha, ngươi nói thế bằng chưa nói, ta hỏi là có ai có thể đứng ra làm nhân chứng!” Quân Du Trần cẩn thận hỏi.

“Người có thể làm nhân chứng... Được rồi, họ Tiền có một quản gia, phạm là chuyện gì xấu hắn cũng góp một tay.” khuôn mặt Thanh Nương một lần trở nên vắn vẹo.

“Đó... đó không... Thanh Nương... Ha ha!” chủ tớ Quân Du Trần hoàn toàn đã bị dọa cho phát khiếp.

“Chuyện gì!” Thanh Nương tựa hồ còn chưa thoát khỏi tâm trạng phẫn nộ, hung hăng nói.

“Tiểu... Tiểu Thạch Đầu, ngươi mang Thanh Nương về phòng nghỉ, ta đi ra ngoài một chút!” Còn chưa nói xong Quân Du Trần đã biến mất, trong phòng chỉ còn lại Thanh Nương với khuôn mặt dữ tợn và Tiểu Thạch Đầu hai mắt đỏ rực.

“Diện thánh, diện thánh, diện cái gì thánh a! Trực tiếp thu thập chứng cứ, đem lão họ Tiền chết tiết kia giam vào đại lao, chờ sau đó xét xử không được sao? Sao lại phải phiền phức như thế, ta không cần đi gặp cái tên hoàng đế giả dạng người tốt kia!” Quân Du Trần vừa chửi vừa đá vào tảng đá, đột nhiên hần đường như nhớ tới đến ước nguyện ban đầu của mình, “Sai a! Ta không phải muốn làm một án oan án sai sao? Sao cần phải thiện tâm như vậy a! Thế nhưng... Thanh Nương thực sự là đáng thương a! Thế nhưng...” Nghĩ tới nghĩ lui, Quân Du Trần nhất thời không biết nên làm sao.

“Tiểu Trần nhi của trẫm gặp cái gì phiền phức sao?” Thanh âm ghê tởm làm Quân Du Trần cả đời cũng sẽ không quên kia đột nhiên vang lên. Quân Du Trần vô thức bỏ chạy nhưng Trầm Diệc Hiền lại vô cùng nhẹ nhàng, tiêu sái rơi xuống trước mặt hắn.

“Ngươi... Ngươi... Ngươi...” Quân Du Trần trừng mắt cả ngày không thốt nên lời, không hề hay biết biểu tình như vậy trong mắt con sâu vạn năm động dục Trầm Diệc Hiền lại là mê hoặc cỡ nào, Trầm Diệc Hiền một tay đặt sau gáy Quân Du Trần, sau một khắc không ngại ngần đặt môi lên môi hắn, Quân Du Trần đại não trống rỗng, chờ tới khi hần tỉnh táo lại Trầm Diệc Hiền đã cướp đoạt mọi thứ trong miệng hắn, không ngừng dây dưa với chiếc lưỡi phẳng phất mùi đỉnh hương của hắn, Quân Du Trần lúc này dùng tay đẩy hắn ra, nhưng eo đã sớm bị ôm chặt, cả người đều tựa vào người hắn, cho tới khi hai người đều thở hồng hộc

Trầm Diệc Hiên mới lưu luyến buông ra. Quân Du Trần phần nộ trừng mắt nhìn Trầm Diệc Hiên mà không biết cái liếc mắt đó làm Trầm Diệc Hiên càng thêm hưng phấn a.

“Tiểu Trần nhi, người đây là đang mời chào trầm sao?” Trầm Diệc Hiên nheo mắt, cười ám muội.

Quân Du Trần lúc này lại càng hoảng sợ, “Vi thần khấu kiến hoàng thượng.” đành tạm dùng phương pháp cũ nhưng vô cùng hiệu quả.

“Đứng lên, đứng lên, không cần.” Trầm Diệc Hiên vẻ mặt không hờn giận nói.

“Chẳng hay thánh thượng lần này ra cung có chuyện gì trọng yếu.” Quân Du Trần hỏi rất lễ phép.

“Đương nhiên là có chuyện! Trầm chuẩn bị xuất cung cải trang vi hành, do phủ doãn Thuận Thiên Quân Du Trần tùy giá!” Trầm Diệc Hiên thần nhiên nói.

“Thánh thượng, nước không thể một ngày không có vua a, thần khẩn cầu hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!” Quân Du Trần vội vàng nói.

“Thế nào, người dám kháng chỉ!” Trầm Diệc Hiên nheo mắt lại.

“Thần, thần, không dám!” Quân Du Trần lúc này mới biết cái gì là gần vua như gần cọp.

“Vậy là được rồi, đi thôi!” Trầm Diệc Hiên vừa nói vừa đi về phía trước.

“Bây giờ ?! Khởi bẩm thánh thượng, thần còn phải thu thập một số đồ đạc, thuận tiện dẫn dò hạ nhân một chút!” Quân Du Trần cung kính nói.

“Trầm đã phái người đi thông báo, về phần y phục sao? Vừa đi vừa mua đi! Kỳ thực lúc người không mặc gì là đẹp nhất!” Trầm Diệc Hiên bám vào Quân Du Trần, nói thầm những lời vô cùng .... Quân Du Trần lúc liền dùng khuỷu tay huých vào bụng Trầm Diệc Hiên, sau đó tiêu sái bước đi, không quan tâm tới kẻ đang ôm bụng đằng sau.

(1) “Tân quan thượng nhâm tam bả hỏa”

Điển cố: Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, thời ba nước phân tranh, khi Gia Cát Lượng làm quân sư cho Lưu Bị. Trong một đoạn thời gian ngắn đã liên tục ba lần dùng hỏa công đánh chiếm quân Tào Tháo. Lần đầu là hỏa thiêu sườn núi Bắc Vọng Pha, khiến 10 vạn tinh binh do Hạ Hầu Đôn thống lĩnh chết cháy không biết bao nhiêu mà kể. Lần thứ hai là ở Tân Dã, dùng hỏa công, Tào Nhân bỏ chạy trốn chết, 10 vạn đại quân đều bị diệt. Lần thứ ba là hỏa thiêu Xích Bích, trăm vạn tào binh thảm bại, cuối cùng bỏ chạy cùng Tào Tháo chỉ còn đúng 27 người. Khi ấy, mọi người gọi ba trận hỏa thiêu này là “Gia Cát Lượng thượng nhâm tam bả hỏa”. Truyền lại về sau thành câu cửa miệng là “Tân quan thượng nhâm tam bả hỏa”.

Tục ngữ nói “Tân quan thượng nhâm tam hỏa” ý nói là quan viên mới nhận chức, ban đầu có chút quyền hành, trước tiên phải thực hiện hai, ba việc có ích cho dân chúng. Hàm ý rằng sau này có làm được chuyện tốt cho dân chúng hay không thì không biết trước được, nhưng trước mắt cứ cho dân chúng thấy được lợi ích đã. “Ba bả hỏa” ở đây là so sánh với ba lợi ích đầu tiên, giống như đốt lên ba đồng lửa để người khác chú ý, vừa có thanh vừa có sắc. Đây cũng là việc mà các huyện lệnh từ thời xưa thường làm, lâu dần thành câu tục ngữ cửa miệng.

5. Đệ Ngũ Chương.

Đệ ngũ chương.

Huyện Đông Sơn.

“Trần nhi, vì sao người mang ta đến đây a?” Trầm Diệc Hiên mang vẻ mặt “ta không hiểu gì hết”, hỏi.

“Cho người thử nghiệm một chút khó khăn trong dân gian a!” Sau khi trải qua nhiều ngày tự vấn, cắn rứt lương tâm, Quân Du Trần quyết định giúp đỡ Thanh Nương.

“A?” Trầm Diệc Hiên vẻ mặt mờ mịt không rõ.

“Mấy đại gia a! Cầu các người trả nữ nhi lại cho ta đi! Ta chỉ có một nữ nhi a!”

“Nương, cứu ta a!” Ngay khi Trầm Diệc Hiên còn đang không giải thích được thắc mắc đã nghe thấy tiếng khóc, cả thôn trấn đang xôn xao thoáng chốc trở nên im lặng.

“Người cứu mau! Lão già kia, đại gia ta nói cho người biết, nữ nhi của người là dâng lên cho hoàng thượng, làm cung nữ trong cung, lão già nhà chúng ta để mắt tới nữ nhi của người là phúc đức mấy đời cho nhà người đấy! Cứ!” Một nam tử mặc trang phục gia đình hung hăng hét trước mặt một ông lão, còn đá thêm một cái, mà ông lão thân thể lại gầy yếu bạc nhược, Quân Du Trần tốt bụng thấy cảnh này lại càng không thể bỏ qua.

“A!” Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, vài tên thị vệ đại nội hoàng cung theo lệnh của Trầm Diệc Hiên lập tức giữ tay mấy tên gia đình lại, toàn bộ dân trong thôn trấn đã chạy trốn chết từ lâu.

“Lão già nhà các người là ai?” Quân Du Trần nhìn trên đất đầy máu không tránh khỏi nhú mào.

“Tiền... Tiền... Lại bộ thượng thư, Tiền... đại nhân.” Tên gia đình duy nhất còn thanh tỉnh thoi thóp nói vài lời liền ngất.

“Bệ hạ, vi thần tin rằng người cũng sẽ đoán được nguyên nhân thần đưa người tới đây.” Quân Du Trần không nhanh không chậm nói.

“Người là tới vì cáo trạng!” Trầm Diệc Hiên nguy hiểm nheo mắt lại.

“Bẩm bệ hạ, đúng vậy! Mấy ngày trước phủ nha Thuận Thiên được một người là Thanh Nương đến từ huyện Đông Sơn tới báo án, nói là Tiền Lại bộ thượng thư Tiền Duy Tá hoành hành ngang ngược, gian dân, bắt người cướp của tại huyện Đông Sơn, không chuyện xấu nào không làm, hấn vì ham muốn sắc đẹp của Thanh Nương nên mà sát hại cả nhà nàng, không chỉ có trạng phu và cha mẹ chồng của nàng ngay cả nhi tử ba tuổi cũng không tha, may mà có bạn tốt tương trợ Thanh Nương mới có thể chạy trốn lên kinh cáo ngự trạng, trên đường Thanh Nương từng nhiều lần bị hấn truy sát, cuối cùng bạn tốt của Thanh Nương lại thành kẻ chết thay.” Trong giọng nói Quân Du Trần có chút oán giận.

“Nga? Phải không? Người vu cáo đại quan triều đình, người có chứng cứ gì?” Trầm Diệc Hiên cân nhắc, tiện tay sờ sờ cằm Quân Du Trần, Quân Du Trần sợ hãi lùi lại vài bước khiến cho Trầm Diệc Hiên rất không vừa lòng.

“Qua đây!” Thanh âm Trầm Diệc Hiên lúc này làm cho người ta không thấy được cảm xúc gì nhưng Quân Du Trần lại thuận theo hấn, nhẹ nhàng bước tới, bởi vì hấn biết muốn hấn đi qua lúc này là thánh thượng chứ không phải Trầm Diệc Hiên mấy ngày nay luôn tìm cách ăn đậu hũ* hấn.

“Sao? Trẫm chạm vào người khiến cho người rất chán ghét sao?” Trầm Diệc Hiên bá đạo đặt tay lên vòng eo nhỏ nhắn của Quân Du Trần, giữ chặt lại.

“Bệ... bệ hạ, không... không có!” Quân Du Trần thoáng có ý muốn khước từ Trầm Diệc Hiên, dù sao cũng đang là ban ngày a.

“Có cho người cũng không dám! Trẫm nói cho người biết, không nên nỗ lực làm trẫm tức giận, hậu quả không phải là thứ người có thể gánh chịu được đâu! Trẫm có thể sủng hạnh người, người nên cảm thấy vinh hạnh!” Trầm Diệc Hiên lạnh lùng nói.

“Vâng!” trong lòng Quân Du Trần không khỏi trầm xuống, càng thêm cảm thấy buốt lạnh từ trong tim, thì ra trong lòng hấn hấn cũng chỉ là một món đồ chơi mà thôi.

“Nhưng ... thế nhưng, bệ hạ, vi thần còn có chứng cứ quan trọng nhất muốn đưa ra, xin người trước tiên ... buông tay ra!” Quân Du Trần e dè nói.

“Ân, coi như thái độ người không tệ lắm, hôm nay trầm tha cho người!” Trầm Diệc Hiên buông tay đang đặt trên eo Quân Du Trần ra lại khiến trong lòng Quân Du Trần đột nhiên cảm thấy có chút mất mát nhưng hẳn rất nhanh chóng bình phục tâm tình.

“Bẩm bề hạ, theo như Thanh Nương nói, trong Tiền phủ có một quản gia thường ngày giúp đỡ Tiền Duyệt Tá bày mưu tính kế, thần nghĩ Tiền Duyệt Tá đã làm những gì thì tên quản gia kia là người hiểu rõ nhất!” Quân Du Trần thần nhiên nói.

“Nga? Như vậy cùng trầm qua đó nhìn Tiền đại nhân của chúng ta một chút!” Ngay khi Trầm Diệc Hiên vừa định đi thì Quân Du Trần đột nhiên gọi hắn lại.

“Khoan đã! Bề hạ, thần cho rằng nếu như bề hạ cứ như vậy đi gặp Tiền Duyệt Tá hẳn sẽ tìm cách chối bỏ mọi chuyện, cho nên thần khẩn cầu bề hạ cải trang một chút lúc đi vào Tiền phủ!” Quân Du Trần nói.

“Cải trang sao?” Trầm Diệc Hiên sờ sờ khuôn mặt anh tuấn của mình.

“Ân...” Quân Du Trần suy nghĩ một hồi, liếc mắt thoáng nhìn bùn đất trên đường, đột nhiên nghĩ ra gì đó, “Bề hạ, thứ lỗi cho thần mạo phạm!” Quân Du Trần đặt tay lên bùn đất, dùng hai tay đang dơ xoa xoa lên mặt Trầm Diệc Hiên, bất quá Trầm Diệc Hiên cũng rất thích thú, dù sao đây cũng là lần đầu tiên Quân Du Trần chạm vào mặt hắn, tuy rằng đem khuôn mặt anh tuấn của hắn làm dơ a, hân!

“Được rồi!” Quân Du Trần giả vờ trấn định nói, kỳ thực ngay khi chạm vào khuôn mặt Trầm Diệc Hiên trong lòng hắn như có hơn mười con nai con đang chạy loạn lên.

“Dám sờ soạng trên mặt trẫm, ngươi là người đầu tiên a!” Trầm Diệc Hiên tự tiểu phi tiểu nói.

“Đó là bề hạ khoan hồng độ lượng! Không trách thần làm càn!” Quân Du Trần bộ dạng cung kính như trước làm Trầm Diệc Hiên rất khó chịu.

“Quên đi quên đi, đi thôi, đi thôi! Thấy bộ dạng này của ngươi làm trẫm phát ngán!” Trầm Diệc Hiên không nhìn được phát phát tay, đành tiến lên phía trước.

Trước cửa Tiền phủ.

“Buông, các người thả ta ra, cha, cha cứu ta...” trước cửa Tiền phủ huyền não tiếng nữ nhân.

“Nữ nhi a! Nữ nhi! Các người còn hơn cả cầm thú, các người không sợ thiên lôi đánh xuống sao!” Một ông lão lao ra khỏi đám đông chỉ vào đám gia đình mắng.

“Hắc! Lão già kia, đại gia ta nói cho ngươi, lão già nhà chúng ta là đang giúp đỡ hoàng thượng tuyển tú trong dân gian, khuê nữ nhà ngươi được chọn là phúc phận ba kiếp nhà ngươi đấy! Cút!” Tên gia đình kia đá văng ông lão ra.

“Ầm ỉ cái gì!” Một người hơn năm mươi tuổi mặc y phục tơ lụa màu xanh đen, tay cầm quạt đi ra từ đại môn, bên cạnh còn có một lão quản gia mặc đồ bình thường đang liên tục phe phẩy quạt cho hắn đỡ nóng.

“Lão... lão gia!” mấy tên gia đình đều quỳ gối dưới chân lão gia.

“Di! Tiểu mỹ nhân a!” Tiền Duyệt Tá dùng quạt trêu chọc nữ tử đang bị trói.

“Lão gia, người xem, đêm nay người muốn nữ tử này thị tẩm sao?” Tên quản gia bên cạnh hắn mang vẻ mặt nhin nọt hỏi.

“Người theo ta nhiều năm như vậy, quả nhiên là rất hiểu ta!” Tiền Duyệt Tá trưng ra vẻ mặt háo sắc trả lời.

“Thay lão gia làm việc đương nhiên là không thể bỏ qua, tới đây! Đem nàng ta đi tắm rửa thay quần áo!” Tên quản gia quay sang sai sử mấy gia đình.

“Khoan đã!” Quân Du Trần quát to.

“Người là ai, dám quản chuyện của lão gia chúng ta sao!” Quản gia kia nổi giận mắng.

“Ai nói ta quản chuyện của lão gia nhà các người, ta quản chính là chuyện trong thiên hạ, chuyện thiên hạ chỉ cần là người trong thiên hạ đều quản được!” Quân Du Trần nghiêm nghị nói, nhanh chóng đi tới đứng chặn trước mặt Tiền Duyệt Tá.

“Tiểu tướng công, lớn lên thật xinh đẹp! Không bằng theo ta đi?” Tiền Dục Tá đưa tay lên mặt Quân Du Trần.

“Làm càn, lẽ nào trong mắt ngươi không có vương pháp sao?” Quân Du Trần nghi hoặc hỏi.

“Vương pháp? Trong mắt lão phu đương nhiên là có vương pháp a? Chỉ bất quá, hiện nay thánh thượng đang ở kinh thành xa xôi! Núi cao hoàng đế xa ai biết ta đang làm gì? Tiểu mỹ nhân nhân huynh nói đúng không?” trên mặt Tiền Dục Tá hiện lên nụ cười thâm dâm.

“To gan, ngay cả người của trẫm ngươi cũng dám đụng vào sao!” Trầm Diệc Hiên xóa đi bụi bẩn trên mặt.

“Hoàng... hoàng thượng!” Tiền Dục Tá thoáng chốc xụi lơ trên mặt đất.

“Không dám, trẫm không phải hoàng thượng a! Tiền Dục Tá Tiền đại nhân ngươi mới là hoàng thượng!” Trầm Diệc Hiên bắt âm bất dương nói.

“Tham kiến hoàng thượng!” Dân chúng xung quan đều đồng loạt quỳ xuống.

“Bình thân!” Trầm Diệc Hiên thản nhiên nói.

“Hoàng...” Tiền Dục Tá tựa hồ còn muốn nói gì đó, nhưng vừa thấy ánh mắt lạnh lùng của Trầm Diệc Hiên liền lập tức nuốt xuống.

“Tiền Dục Tá, ngươi có biết tiểu mỹ nhân ngươi nói vừa trong miệng là ai không?” Trầm Diệc Hiên nói.

“Tội... tội thần không biết!” Tiền Dục Tá run run nói.

“Hắn là đương nhiệm phủ doãn Thuận Thiên, hiểu chưa? Từ hôm nay trở đi Tiền Dục Tá bị cách chức Lại bộ thượng thư, chuyển giao cho phủ Thuận Thiên, do phủ doãn Thuận Thiên Quân Du Trần thay thế Lại bộ thượng thư, Tiền Dục Tá, ngươi còn gì để nói!” Trầm Diệc Hiên lạnh lùng nói.

“Đông” Tiền Dục Tá liền ngất đi.

~~~~~
ăn đậu hũ : đại khái là anh Hiên hay “tiện tay” sờ mó em Trần a~

6. Đệ Lục Chương.

Đệ lục chương.

“Quân đại nhân!” Hình bộ thượng thư Trương Trọng ôm quyền vấn an.

“Trương đại nhân!” Quân Du Trần cũng ôm quyền hoàn lễ.

“Quân đại nhân, thực sự là “tân quan thượng nhâm tam bả hỏa” (xem chú thích chương trước), ngay cả vào triều cũng vào sớm như vậy!” Trương Trọng trêu chọc nói.

“Trương đại nhân còn nói ta, không phải ngài cũng tới sớm vậy sao?” Quân Du Trần cười nói.

“Ha hã, người nha! Lão phu gặp qua không ít người, nhưng cũng chưa gặp qua có người như Quân đại nhân đây, mới vài ngày đã từ một tiểu quan lên tới nhất phẩm trong triều!” Trương Trọng vuốt vuốt chòm râu.

“Là do được thánh thượng thâm yêu, bĩ nhân (kẻ hèn này) thực sự là không dám!” Quân Du Trần đành cười ha ha.

“Người nha! Ít nói đùa với lão phu! Lão phu biết ngươi nhất định có chỗ hơn người, bằng không vận làm quan sao lại thuận lợi như vậy!” Trương Trọng khẳng định.

“Ha hã!” Quân Du Trần gượng cười hai tiếng, vận làm quan như vậy có cho hắn cũng không muốn nhận, chỉ là hiện tại muốn đi cũng không đi được, hắn rất thắc mắc không biết vì sao Trầm Diệc Hiên lại biết thân

phận của hắn, càng không rõ chính là dung mạo bình thường như hắn đến tột cùng có điểm nào hấp dẫn Trầm Diệc Hiên, ngay khi Quân Du Trần đang thắc mắc mà không giải thích được, một câu “Các quan vào triều!” vừa vang lên đã lôi kéo suy nghĩ của hắn trở về.

“Uy, đã đến giờ rồi, được rồi, chúng ta đi vào thôi!” Trương Trọng nói với Quân Du Trần.

“Ôi chào, tới đây!” Quân Du Trần nhanh chóng bước vào cung Càn Thanh.

“Thời điểm tổ chức khoa cử đã gần tới, nhưng thánh thượng đến giờ cũng chưa chỉ định quan chủ khảo, cái này phải làm thế nào a!” Mới vừa vào điện Quân Du Trần liền nghe được một ít về việc chọn quan chủ khảo cho khoa cử.

“Quân đại nhân!” Một gã quan viên trong số đó thì lễ nói.

“Ân!” Quân Du Trần gật đầu.

“Quân đại nhân, người tới vừa lúc chúng ta đang thương nghị việc quan chủ khảo cho khoa cử lần này, thánh thượng mãi vẫn không đề cập tới, không biết là có ý gì?” Tên quan viên kia e dè nói.

“Việc đó... ta cũng không biết, quân tâm khó dò, thánh thượng không đề cập tới có lẽ người có chủ ý riêng, chúng ta làm thần tử chỉ cần làm hết trách nhiệm của mình là được, quan tâm nhiều vậy làm gì ...” Quân Du Trần còn đang muốn nói gì đó lại bị tiếng nói vang lên cắt đứt “Hoàng thượng giá lâm!”

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” toàn bộ quan lại đều quỳ xuống đồng thanh hô.

“Bình thân!” Trầm Diệc Hiên thản nhiên nói.

“Tạ ơn hoàng thượng!” mọi người lại lục tục đứng lên.

“Có việc khởi tấu, vô sự bãi triều!” vị công công đứng gần hoàng thượng lại hô tiếp.

“Thần Vu Đức Thành có việc khởi tấu, khởi bẩm thánh thượng, thời điểm tổ chức khoa cử đã gần tới, thần xin thánh thượng nhanh chóng quyết định ại làm quan chủ khảo!” (A/N : Đảm bảo không cần ta nói mọi người biết lời này là ai nói.)

“Ân... nghe vậy Vu khanh trong lòng có lẽ đã chọn được ai rồi!” Trầm Diệc Hiên nói.

“Bẩm thánh thượng, thần tiến cử đương nhiệm Lại bộ thượng thư Quân Du Trần, Quân đại nhân trước đây nhậm chức phủ doãn phủ Thuận Thiên, thanh liêm ái dân, mặc dù chức thời gian đương chức không dài nhưng đã không sợ Tiền Duy Tá cậy quyền làm điều xằng bậy, ngoài ra còn khiến cho dân tâm vui sướng, Quân đại nhân đảm nhiệm chức vụ này là vô cùng thích hợp...” Vu Đức Thành vẫn thao thao bất tuyệt không nhìn Quân Du Trần, không biết lúc này đã bị Quân Du Trần muốn dùng ánh mắt giết vài lần.

“Nếu như vậy thì để Quân ái khanh đảm nhiệm đi, bãi triều!” Trầm Diệc Hiên vung tay áo, chuyện này coi như là xong, Quân Du Trần lúc này thực sự là khóc không ra nước mắt a!

“Quân đại nhân! Chúc mừng! Chúc mừng!” Dọc theo đường đi tiếng chúc mừng không ngừng vang lên, Quân Du Trần chết lặng mà tiếp nhận.

“Quân đại nhân! Xin dừng bước!” Người vừa nói chính là Trương Vô, quan phụ trách Hàn Lâm Viện.

“Trương đại nhân!” Quân Du Trần kinh ngạc nói.

“Quân đại nhân, lão phu ở đây đợi người thật là lâu!” Trương vô ôm quyền nói.

“Đừng gọi đại nhân, ta không dám! Người vẫn cứ gọi ta là Tiểu Quân đi!” Quân Du Trần nói.

“Vậy... Tiểu Quân, lão phu thực sự là nếu không có việc cũng sẽ không tới đây, ta cũng nói luôn nhé! Tư liệu lịch sử về Thiên Vận Đế kia người chính sửa xong chưa? Chúng ta đang chuẩn bị đóng thành sách phát hiện thiếu phần đó!” Trương Vô nhẹ nhàng nói.

“Đã sớm chỉnh sửa xong rồi, chỉ bắt quá...” Quân Du Trần muốn nói lại thôi.

“Chỉ bắt quá cái gì?” Trương Vô lập tức hỏi.

“Không có gì, ngài yên tâm sáng sớm mai ta sẽ cho người đưa tới!” Quân Du Trần nói.

“Như vậy rất tốt, vậy lão phu cáo từ!” Trương Vô vùng tay áo rời đi để lại Quân Du Trần thầm kêu “không may”, tư liệu lịch sử đó đến giờ vẫn đang trong tay Trầm Diệc Hiên, mà Trầm Diệc Hiên thực không có một chút dấu hiệu muốn trả lại cho hắn a, hắn cũng từng vài lần ám chỉ nhưng Trầm Diệc Hiên quyết không chịu nhả ra.

“Quên đi, chết thì chết!” Quân Du Trần trấn tĩnh lại, hướng về phía Đường Tâm điện.

Đường Tâm điện

Phía trong Đường Tâm điện, Quân Du Trần không nhúc nhích chút nào, quỳ gối trước mặt Trầm Diệc Hiên, Trầm Diệc Hiên nửa nằm nửa ngồi trên ghế uống rượu, lôi trứng gà ra ăn, neho mắt nhìn Quân Du Trần, dường như đang chờ đợi gì đó.

“Thánh thượng, xin hỏi tư liệu lịch sử về Thiên Vận Đế mấy tháng trước vì thần sơ ý khiến cho lọt vào tay người có còn không?” Quân Du Trần cẩn thận hỏi.

“Đốt!” Trầm Diệc Hiên tức giận nói, vốn cho rằng Quân Du Trần đến tìm là muốn gặp mình, ai ngờ được lại là vì mấy tờ giấy kia, phá hoại tâm trạng vui vẻ của hắn.

“Cái gì? Đốt! Người sao có thể đốt!” Quân Du Trần trở nên nóng vội, trong nhất thời đã quên lễ nghi quân thần.

“Ta đã đốt, ngươi muốn làm sao, ngươi đánh ta a!” Trầm Diệc Hiên nổi lên tính trẻ con nói.

“Ngươi...” Quân Du Trần lúc này mới nhớ tới trước mặt chính là đương kim thánh thượng liền vội vã quỳ xuống.

“Đứng lên đứng lên! Thấy ngươi mang bộ dạng này thật là chán!” Trầm Diệc Hiên không nhin được nói.

“Tạ ơn thánh thượng!” Quân Du Trần cung kính nói.

“Nói thật cho ngươi, mấy tờ giấy đó trẫm không có thiêu huỷ, trái lại còn bảo tồn rất tốt! Trẫm có thể trả lại cho ngươi...” Trầm Diệc Hiên cố ý kéo dài câu nói.

“Thần khấu tạ hoàng thượng!” Quân Du Trần vừa định quỳ xuống, Trầm Diệc Hiên tiếp tục nói “Trước tiên đừng vội tạ ơn, trẫm có thể đưa cho ngươi, vậy ngươi phải hồi báo trẫm thế nào a!” Trầm Diệc Hiên dò xét qua lại trên người Quân Du Trần, Quân Du Trần lúc này mới biết chính mình đã rơi vào cảnh dương nhập hổ khẩu (dê tiến vào miệng hổ) a, quên đi, dù sao thì đây cũng là số mệnh của hắn rồi.

“Tuỳ thánh thượng xử trí!” lời còn chưa dứt, Trầm Diệc Hiên liền như quỷ hao sắc, ôm lấy Quân Du Trần tiến về phía long sàng, rèm trường buông xuống, từng đợt tiếng rên rỉ động lòng người truyền ra ...

7. Đệ Thất Chương.

Đệ thất chương.

“Ngô!” Quân Du Trần mở mắt, mang theo cảm giác cả người không khỏe và đau đớn, vừa mới mở mắt đã thấy khuôn mặt phóng đại của Trầm Diệc Hiên làm cho hắn lại càng hoảng sợ, hắn cẩn thận quan sát khuôn mặt có thể khiến cho nữ nhân trong toàn thiên hạ đều mơ ước kia, trong nháy mắt hắn hiểu rất rõ, hắn đã yêu tên nam nhân chuyên lợi dụng quyền thế để giữ hắn lại này nhưng hắn cũng hiểu rõ thân phận của hắn tuyệt đối không có khả năng ở cùng một chỗ với Trầm Diệc Hiên. Trước tiên không nói tới việc hắn là một nam tử, Trầm Diệc Hiên là cửu ngũ tôn sư, là long thiên tử, hắn dùng thân phận gì để có thể xứng đáng đứng bên thánh thượng, hắn muốn gia thế không có gia thế, muốn thân phận không có thân phận, ngay cả chức Lại bộ thượng thư hiện tại cũng là do thân thể mới đạt được. Nhiều lắm là hắn có khuôn mặt đẹp một chút nhưng Trầm Diệc Hiên có hậu cung ba nghìn, mỗi người đều xinh đẹp như hoa, hắn dùng phương thức gì mà tranh giành trượng phu với các nàng, đúng hơn phải nói là hắn có tư cách gì mà tranh giành trượng phu với các nàng. Quân Du Trần mặc y phục xong, bắt đầu tìm tư liệu lịch sử trong Đường Tâm điện, cuối

cùng tìm thấy trong một hộp gỗ tử đàn, hần cẩn thận đẩy đại môn ra, rời khỏi cung điện vẫn đang chìm trong bóng tối. Quân Du Trần ngẩng đầu nhìn sắc trời, phát hiện sắp tới giờ vào triều, hần vội vàng muốn đi nhưng ngoài Dưỡng Tâm điện có rất nhiều thị vệ, nếu như để bọn họ thấy hần từ trong Dưỡng Tâm điện đi ra không biết bọn họ sẽ nghĩ như thế nào. Trong lúc hần đang mải suy nghĩ thì một thanh âm trầm thấp vang lên từ phía sau, “Quân đại nhân muốn rời đi sao!”

Quân Du Trần cả kinh, vội vã xoay người “Người không phải là vị công công luôn đi theo hoàng thượng sao? Người...” Quân Du Trần xấu hổ chỉ chỉ Dưỡng Tâm điện.

“Ta họ Vương, ha ha, Quân đại nhân yên tâm chúng ta tuyệt đối sẽ không lộ ra một chút tin đồn nào!” Thái giám kia nói.

“Vậy là tốt rồi! Người có cách nào để ta rời đi!” Quân Du Trần mừng rỡ.

“Là! Quân đại nhân thỉnh đi theo ta!” Vương thái giám mang theo Quân Du Trần đi tới một giả sơn (núi giả), kéo bộ phận nào đó hai bên, một cánh cửa mở ra.

“Quân đại nhân, ta chỉ đưa ngài đến đây thôi!” Vương thái giám nhìn Quân Du Trần, một lúc lâu sau thở dài một tiếng rồi đi mất.

“Kỳ quái, sao ta có cảm giác hần giống phụ thân a!” Quân Du Trần lẩm bẩm một hồi lập tức đi vào sơn động.

“Thế nào, tiền đi ra chưa?” Trầm Diệc Hiên vốn đang ngủ say lúc này đang ngồi ngay ngắn trên long ỷ (ghế của vua) ở Dưỡng Tâm điện, từng chút từng chút lắc nhẹ chén trà trong tay .

“Bẩm hoàng thượng, đã đưa đi!” Vương thái giám cung kính nói, “Hoàng thượng nô tài có một chuyện không rõ?”

“Chuyện gì a?” Trầm Diệc Hiên vẫn tiếp tục đóng đưa chén trà.

“Hoàng thượng lưu tâm Quân đại nhân như vậy, vì sao không trực tiếp đưa Quân đại nhân vào hậu cung?” Vương thái giám nói ra nghi hoặc trong lòng bấy lâu.

“Điểm này người sẽ không hiểu, trên người Trần nhi có ngạo khí mà không một tần phi hay nam sủng nào trong hậu cung có cả, nếu như trẫm thực sự làm theo lời người nói, đưa Trần nhi vào hậu cung, người có biết sẽ đưa đến hậu quả thế nào không?” Trầm Diệc Hiên trong mắt hiện lên một ánh nhìn khó hiểu.

“... Thứ cho nô tài ngu dốt, nô tài không biết!” Vương thái giám suy tư một hồi cuối cùng hỏi lại Trầm Diệc Hiên.

“Trong lịch sử của Thanh Long quốc ta sẽ có Lại bộ thượng thư đầu tiên tự sát!” Trầm Diệc Hiên nói .

“Nô tài đã hiểu, hoàng thượng thánh minh!” Vương thái giám tâm phục khẩu phục nói.

“Chờ cho khoa cử hoàn tất Viễn lão tể tướng của trẫm cũng nên từ quan thoái ẩn, xem ra Trần nhi sẽ trở thành người thăng quan tiến chức nhanh nhất trong lịch sử a!” khoe miệng Trầm Diệc Hiên hiện ra nụ cười hóm thú.

Phủ Lại bộ thượng thư.

Quân Du Trần sau khi đi vòng vèo một hồi theo bí đạo (đường bí mật) cũng về tới được phủ Lại bộ thượng thư, lúc này Quân Du Trần thả mình lỏng, ngồi trên mặt đất.

“Sao có thể như vậy? Ha ha ha!” Quân Du Trần bị ai nở nụ cười, hần chưa từng nghĩ tới trong phủ mình hoá ra còn có một bí đạo.

“Xem ra là có muốn chạy cũng không được nữa! Ha ha!” Quân Du Trần cười khỏ một tiếng, thấy sắc trời còn sớm bèn đi về phía hướng phía phủ đệ của Trương Vô...

Cho tới khi Quân Du Trần đi ra khỏi phủ của Trương Vô cũng đã gần tới giờ vào triều, “Nguy rồi, sắp lâm triều!” Quân Du Trần vội vàng vàng chạy về phía hoàng cung. Khi hắn chạy được tới phía ngoài cung Càn Thanh, thấy các quan viên đã vào đại điện nghe hoàng đế ‘giáo huấn’ từ lâu khiến cho Quân Du Trần lo lắng.

“Vị thị vệ đại ca này, làm phiền người vào thông báo một chút!” Quân Du Trần quay sang nói với một gã thị vệ ngoài điện.

“Là! Làm phiền ngài chờ trong chốc lát!” Tên thị vệ kia nói xong liền đi vào trong điện. Mà Quân Du Trần còn đang bần đững ngoài điện hít thở, phải biết rằng từ quảng đường từ ngoại thành vào cung Càn Thanh là rất dài, với người luyện võ chạy đoạn đường dài như thế cũng không sao, nhưng nếu như là văn nhợc thư sinh như Quân Du Trần hơn nữa trong người lại đang “không khỏe”, có thể chạy một đoạn đường dài tốt như vậy quả là là nhân tài a, không cho đi luyện võ mà để làm quan văn thực sự là quá phí phạm.

Cung Càn Thanh.

“Báo! Khởi bẩm thánh thượng Lại bộ thượng thư Quân đại nhân đang ở ngoài điện chờ triệu kiến!” Tên thị vệ kính cẩn nói.

“Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền tới, tuyên!” trên mặt Trầm Diệc Hiên hiện lên nụ cười bất minh.

“Tuyên Lại bộ thượng thư Quân Du Trần vào điện!” Vương thái giám hô lên, Quân Du Trần đang ở ngoài điện chỉnh lý lại y phục bước nhanh vào cung Càn Thanh.

“Vi thần Quân Du Trần tham kiến hoàng thượng!” Quân Du Trần quỳ lạy trên nền đất lạnh lẽo.

“Bình thân!” Trầm Diệc Hiên trong mắt mang theo tiểu ý nhìn Quân Du Trần.

“Tạ ơn hoàng thượng!” ngữ điệu Quân Du Trần vẫn bình tĩnh như cũ.

“Quân ái khanh vì sao hôm nay tới muộn như vậy!” Trầm Diệc Hiên trêu chọc.

“Bẩm thánh thượng, khi thần xuất môn có chút việc cho nên tới muộn! Thỉnh thánh thượng thứ tội!” Quân Du Trần ngoài miệng cung kính nhưng trong lòng đã sớm đem con sâu vạn năm động dục Trầm Diệc Hiên kia mắng từ trong ra ngoài: tên sắc quỷ Trầm Diệc Hiên kia, nếu không bởi vì người hôm qua lôi kéo ta làm mấy canh giờ ta sẽ tới muộn như vậy sao? Đến giờ thất lưng ta còn đau, nếu như người không phải hoàng đế ta đã sớm chém người! #@%

8. Đệ Bát Chương

Đệ bát chương

Phủ Lại bộ thượng thư.

“Thiếu gia, người đã trở về!” vừa mới trở về đã nghe thấy Tiểu Thạch Đầu bắt đầu phát huy bản năng gây huyên náo của hắn, bất quá Quân Du Trần đã nghe vài chục năm cũng sớm quen rồi, nếu như ngày nào đó không nghe được thanh âm này mới đúng là không quen.

“Ân!” Quân Du Trần hồ hững trả lời.

“Thiếu gia, hôm nay trong phủ có khách tới, sao người không sớm báo cho Tiểu Thạch Đầu một tiếng! Làm hại Tiểu Thạch Đầu không chuẩn bị một chút gì!” Tiểu Thạch Đầu không hài lòng nói.

“Khách nhân? Khách nhân nào? Ta không biết a! Là vị đại nhân nào a!” Quân Du Trần hỏi liên tiếp mấy câu.

“Người không biết sao? Vị đại nhân nhìn đó qua nhìn qua thật là tuổi trẻ anh tuấn a! Nga, được rồi, đi cùng với hắn còn có một người lớn tuổi!” Tiểu Thạch Đầu nói.

“Người lớn tuổi? Không bình thường a! Chẳng lẽ là... Tiểu Thạch Đầu nam tử kia nhìn qua có phải hơn hai mươi tuổi, cao hơn ta khoảng nửa cái đầu!” Quân Du Trần dường như nhớ tới điều gì đó liền vội vàng hỏi.

“Đúng vậy! Đúng vậy! Thiếu gia, sao người biết?” Tiểu Thạch Đầu cảm thấy khó hiểu.

“Nguy rồi! Thực sự là hần! Tiểu Thạch Đầu, nói cho vị đại nhân đó ta không ở đây! Hôm nay ta không về phủ!” Từ lúc Tiểu Thạch Đầu nói người nọ có bao nhiêu anh tuấn hần sớm nên nghĩ tới là người kia, thân nương a! Hần cũng không muốn gặp vị “nhân huynh” kia a. (Mỗ Mộng : Chắc hẳn không cần nói mọi người cũng đoán được, không sai, chính là Trần Diệc Hiên!) Quân Du Trần vội vàng xoay người định rời đi, bên tai tức khắc truyền tới một giọng nói lạnh lùng, “Quân đại nhân hình như không nhớ tới bạn cũ a! Bỏ nhân* ở chỗ này khổ đợi một canh giờ, nhưng mà Quân đại nhân lại chỉ dùng một câu “không ở” đã muốn đuổi bỏ nhân, Quân đại nhân làm quan là như thế sao, đây là đạo đãi khách của ngài sao?” Trần Diệc Hiên trong giọng nói thể hiện rõ sự tức giận .

“Vi thần không biết thánh thượng giá lâm, không tiếp đón từ xa mong thánh thượng thứ tội!” Quân Du Trần biết lúc này mình coi như là không hay ho rồi.

“Hoàng... Hoàng thượng!” Tiểu Thạch Đầu nhất thời hoảng sợ liền quỳ xuống, ngay cả nói chuyện cũng lắp bắp.

“Đứng lên! Đứng lên! Mấy người các ngươi mấy người trước tiên ở bên ngoài chờ trẫm có chuyện quan trọng muốn thương nghị cùng Quân “ái” khanh ” Trần Diệc Hiên nhấn mạnh từ “ái”.

“Vâng!” Vương thái giám, nga! Không, phải nói là Quân Tử Quan, vội vã lôi kéo Tiểu Thạch Đầu bên cạnh lui ra, nên biết rằng hần đi theo vị hoàng đế bệ hạ này cũng đã nhiều ngày rồi, hoàng đế vui buồn tức giận có khi hần còn hiểu rõ hơn bản thân hần a.

“Thương cảm cho cháu trai ta, đừng trách Nhị thúc không trọng nghĩa, đây là chính người chọc giận hoàng thượng!” Quân Tử Quan âm thầm chia buồn cho Quân Du Trần. Mà một bên là Tiểu Thạch Đầu vẫn mang vẻ mặt không hiểu gì cả. (Mỗ Mộng: ai! Hai tử đơn thuần!)

“Trần nhi, qua đây!” Trong giọng nói Trần Diệc Hiên không nghe ra sự tức giận.

“Vâng!” Quân Du Trần chậm rãi đi tới trước mặt Trần Diệc Hiên, hần phi thường rõ ràng mình xong rồi!

“Ai! Rốt cuộc ngươi muốn trẫm phải làm thế nào với ngươi a!” Trần Diệc Hiên nhẹ nhàng héo một cái, Quân Du Trần liền “phiêu” tới trong lòng Trần Diệc Hiên.

“Thánh thượng!” Quân Du Trần lúc này cũng không giãy dụa, chỉ yên lặng tựa trong lòng Trần Diệc Hiên, cố gắng ngửi mùi hương Long Tiên Hương chỉ thuộc về riêng hần.

“...” Trần Diệc Hiên đột nhiên ôm Quân Du Trần đứng dậy, hướng về phía phòng ngủ.

“Ai!” Một tiếng ai thán khẽ tới mức không thể nghe thấy phát ra từ cổ họng Quân Du Trần. Hần cũng phi thường đích rõ ràng mình đã triệt để rơi vào tay giặc, đồng thời không cách nào tự kiềm chế, mà thôi mà thôi, để hần phóng túng một lần đi!

“Trời ạ! Trần nhi, người thật đẹp!” Trần Diệc Hiên nhẹ nhàng đặt Quân Du Trần trên giường, vội vàng cởi bỏ những thứ rườm rà trên người Quân Du Trần ra, một cơ thể sáng như ngọc, trắng nõn không tì vết lập tức hiện ra trước mắt Trần Diệc Hiên, hần không nhịn được vuốt ve thân thể đã làm hần mê muội nhiều ngày này, mê muội tới mức ngay cả đang ngủ cũng mơ tới vô số lần.

“Ân...” Không biết vì sao Quân Du Trần nghĩ hần lúc này tựa như đang ở trong hỏa lò, khẩn thiết muốn tìm được một người cứu giúp hần. Hần bứt rứt đưa tay ra tự nhéo cơ thể mình, phía trong đùi đột nhiên chạm tới một vật vừa cứng lại nóng như bàn ủi liền thấy xấu hổ, hai má đỏ bừng, điều đó lại làm Trần Diệc Hiên nhìn mà ngây người.

“Ta không chịu nổi nữa!” Trần Diệc Hiên gơ hai chân Quân Du Trần lên, nắm chặt vòng eo tiến thẳng vào.”Ai!” Trần Diệc Hiên thoải mái kêu lên.

“A! Đau quá! Lui ra, lui ra a! Ngô...” Quân Du Trần tuy rằng nhiều lần làm chuyện phòng the với Trần Diệc Hiên nhưng vẫn không thể thừa nhận được hần đột nhiên tiến vào như thế, không khỏi đau

nhức kêu lên. Trầm Diệc Hiên vội vàng che miệng hắt lại.

“Trần nhi ngoan, lập tức sẽ không đau nữa!” Trầm Diệc Hiên bắt đầu di chuyển theo quy luật trong cơ thể Quân Du Trần, cũng không quên đùa nghịch nơi nào đó trên người Quân Du Trần, Quân Du Trần dưới tình huống vừa đau đớn vừa vui sướng đó dần tiến đến đỉnh điểm, nhưng ngay sau khi phát tiết do thể lực không chống đỡ nổi liền hôn mê bất tỉnh, quên mất trên người còn có một “tên tham lam” vẫn chưa thoả mãn.

“Nhanh như vậy! Ta còn chưa tới a!” Trầm Diệc Hiên oán giận nói, lập tức nhanh luật động trong cơ thể Quân Du Trần cuối cùng cũng phóng ra.

“Trần nhi, ta yêu ngươi!” Trầm Diệc Hiên hôn lên môi Quân Du Trần, kiên định nói. Lập tức lấy ra một ngọc bội trong suốt vô giá từ trong áo, tự tay đeo lên cổ Quân Du Trần, sau đó ôm Quân Du Trần chìm vào giấc ngủ.

~~~~~  
Bỉ nhân : kẻ hèn này, dùng tự xưng mình với ý khiêm tốn

## 9. Đệ Cửu Chương.

Đệ cửu chương.

“Tiểu Thạch Đầu, mau đưa quan phục cho ta! Nhanh lên một chút!” Quân Du Trần hét lớn. Trời vừa sáng, Trầm Diệc Hiên đã tự tay đeo lên cổ hắn một miếng ngọc, dù cho Quân Du Trần có không biết phân biệt đâu là ngọc tốt cũng phải thừa nhận miếng ngọc đó thực sự là thượng phẩm, e là vô giá a.

“Hắn thực ra là thế nào đối với ta! Ai!” Quân Du Trần thở dài nói.

“Thiếu gia! Thiếu gia!” Tiểu Thạch Đầu thật vất vả hò hét mới gọi được Quân Du Trần lại như đang thả hồn vào cõi tiên kia quay trở về.

“Tiểu Thạch Đầu ngươi làm sao vậy?” Quân Du Trần hỏi một câu không đầu không đuôi.

“Thiếu gia! Hôm nay không phải người muốn đi tới trường thi sao? Người vừa mới vội vàng kêu ta chuẩn bị quan phục mà! Sao lại ngồi ngẩn ngơ ở chỗ này cơ chứ! Người đạo này làm sao vậy?” Tiểu Thạch Đầu bình thường tuy cẩu thả nhưng vẫn phát hiện chủ tử nhà hắn gần đây có chút là lạ.

“Không có việc gì! Nguy rồi! Sắp không kịp rồi! Nhanh! Nhanh mặc quần áo cho ta!” Quân Du Trần vội vội vàng vàng mặc y phục ngay cả điểm tâm cũng kịp không ăn, chạy thẳng tới trường thi.

“Thiếu gia! Thiếu gia! Người còn chưa ăn điểm tâm a!” Tiểu Thạch Đầu kêu lên. Đáng tiếc Quân Du Trần đã sớm không thấy bóng dáng. ( Mỗ Mộng: ai! Hải tử đáng thương của ta! Yên tâm, ma ma sẽ lập tức giúp ngươi thăng quan! )

Trường thi.

Quân Du Trần chạy hết sức cuối cùng cũng tới được trường thi trước Trầm Diệc Hiên, chỉ là chờ tới khi hắn tới được trường thi thì các quan viên khác cũng đã tới hết! ( Mỗ Mộng: hân! ) mọi người đều nhìn vị tân Lại bộ thượng thư kỳ quái này.

“Quân đại nhân!” Xa tể tướng chấp tay nói.

“Xa tương!” Quân Du Trần thẳng suyễn khí thô hoàn lễ.

“Quân đại nhân hôm nay người tới muộn!” Xa tể tướng mang vẻ mặt trêu chọc nhưng không một chút mỉa mai nói.

“Ha hả! Xa tương thật là có tinh thần a, hạ quan thật không thể theo kịp!” Quân Du Trần cười cười trả lời.

“Ngươi a! Mọi người đều nói ta cáo già, ta thấy người mới là tiểu gian cự hoạt a! Ha hả!”

“Vậy hạ quan cảm tạ Xa tướng đã khích lệ! Ha hã! a! Hoàng thượng sắp tới rồi! Chúng ta đi vào trước đi! Xa tướng, thỉnh!” Quân Du Trần cố gắng di dời sự chú ý của Xa tể tướng.

“Hai chúng ta cùng vào!” Xa tể tướng lời kéo Quân Du Trần vào trường thi. Đừng thấy Xa tể tướng đã sáu mươi tuổi mà nghĩ hắn đã già, hắn có thể nhìn ra người nào có tài, lại đặc biệt khôn khéo trong quan trường, hắn biết nếu không có Quân Du Trần thì Trầm Diệc Hiên tuyệt đối sẽ không buông tha cho lão hồ ly hắn về nghỉ ngơi.

“Hoàng thượng giá lâm! Các quan viên tiếp giá!” Tiếng một công công vang lên, hình như thanh âm không giống với thường ngày.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Các khanh bình thân! Xem ra hôm nay trẫm là người đến muộn nhất, ha ha!” Trầm Diệc Hiên cười nói.

“Thánh thượng bận trăm công ngàn việc, chúng thần có thể được đợi thánh thượng chính là vinh hạnh!” Một tên quan viên lên tiếng nịnh hót.

“Ha ha, người tên gì?” Trầm Diệc Hiên hỏi.

“Vi thần họ Hoa tên Ngôn.” Tên quan viên kia vẻ mặt hăng hái đáp.

“Hoa Ngôn!” Trầm Diệc Hiên vô thức nhắc lại.

“Đúng vậy!” Tên quan viên kia vẻ mặt hạnh phúc tới mức có ban thưởng tử (chết) hắn ngay cũng được.

“Hoa ngôn xảo ngữ!” Quân Du Trần đang đứng cạnh Xa tể tướng thấp giọng nhắc tới một thành ngữ.

“Ha hã! Ngầm hiểu là được! Hừ!” Xa tể tướng ám chỉ Quân Du Trần không nên nói nữa. Hắc hắc! Quả nhiên là nguyên lão hai triều a, lão cáo già!

“Được rồi được rồi, nói chuyện chính sự đi!” Trầm Diệc Hiên không nhịn được phát phát tay, đi nhanh về phía trước, coi như chưa phát sinh chuyện gì. Để lại tên quan viên tên Hoa Ngôn kia vẫn đang giương mắt nhìn.

“Quân ái khanh, người đứng xa như vậy làm chi, hôm nay không chỉ mình trẫm là nhân vật quan trọng a!” Trầm Diệc Hiên cố tình trêu tức Quân Du Trần.

“...” Người nào đó do ngại ngừng lại bắt đầu như đi vào cõi thần tiên.

“Quân ái khanh!” Trầm Diệc Hiên lại gọi một tiếng.

“Quân đại nhân! Hoàng thượng gọi người qua đó!” Xa tể tướng đẩy đẩy Quân Du Trần mới khiến cho hắn tỉnh lại.

“A? Vâng!” Quân Du Trần bước lên hai bước đi tới bên cạnh Trầm Diệc Hiên nhưng lại khiến Xa tể tướng trợn mắt nhìn. Quân Du Trần vội nhìn lên mới phát hiện mình đang đứng ngang bằng thánh thượng, nhất thời sợ hãi vội lui về phía sau một bước.

“Thỉnh thánh thượng thứ tội!” Quân Du Trần vừa mới lùi lại lại bị Trầm Diệc Hiên kéo một cái, khiến cho hắn phải đứng bên cạnh.

“Thánh thượng! Điều này thực sự không thể a!” quan viên thấy thế vội vàng lên tiếng.

“Yên lặng! Khoa cử lần này trẫm thập phần coi trọng, Quân ái khanh thay trẫm làm chủ khảo sẽ đi cùng trẫm! Đó có gì là không thể! Các khanh còn có ý kiến gì sao?” Trầm Diệc Hiên lạnh lùng quét mắt nhìn các quan viên đang đứng quanh khiến cho mọi người nhất thời yên lặng không dám nói gì.

“Thánh thượng anh minh, Quân đại nhân là kỳ tài hiếm thấy, rường cột nước nhà, thần tin tưởng có Quân đại nhân thay thánh thượng trông coi trường thi năm nay khoa cử sẽ chọn được người vừa hiền tài lại vừa liêm khiết!” Đúng, chính là Xa tể tướng đang lên tiếng tâng bốc Quân Du Trần.

“Nói rất hay! Trẫm trước hết thừa nhận lời hay của Xa lão a!” Xa tể tướng nói mấy câu khiến cho Trầm Diệc Hiên trong lòng vui mừng lại càng thêm chắc chắn phải thực hiện kế hoạch của mình, đương nhiên đây là sau này a.

“Thánh thượng anh minh, thánh thượng anh minh!” Các quan lại lại theo Xa lão tể tướng hô thánh thượng anh minh. Trầm Diệc Hiên len lén nhìn về phía Quân Du Trần đi trước với ánh mắt mờ ám, Quân Du Trần lại đang phiền muộn không biết vì sao.

~~~~~

Nửa tháng sau.

“Khoa cử bắt đầu! Các sĩ tử bắt đầu vào trường thi!”

“Khoan đã!” Một tiếng hô lớn truyền đến.

“Quân đại nhân, sao người lại ở đây!” Công bộ thượng thư Vu Hạo Ý không thể hiểu được vị quan chủ khảo đáng lẽ phải đang ngồi trong kia uống trà giờ này lại đi ra đây làm gì.

“Ta nếu không ở đây, e rằng có mấy người thừa cơ đục nước béo cò mà Vu đại nhân cũng không biết được a!” Trong giọng nói Quân Du Trần mang theo sự tức giận không cần nói chắc ai cũng biết. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì a?

Thì ra sáng nay Tiểu Thạch Đầu vô tình phát hiện một gã chuyên giặt quần áo đang lấy đề thi từ quần áo của Quân Du Trần mới thay ra chuẩn bị đưa ra ngoài, may mắn Tiểu Thạch Đầu phản ứng nhanh chóng đã lập tức bắt tên kia lại, sau một hồi tra vấn lại phát hiện một bí mật kinh thiên động địa khiến cho Quân Du Trần toát mồ hôi lạnh.

“Quân đại nhân sao lại nói thế?” Vu Hạo Ý không hiểu sao càng nhìn vị đồng liêu xinh đẹp này lại càng thấy hấn đang tức giận.

“Tiểu Quân, Tiểu Quân chờ lão nhân gia ta một chút!” Xa tể tướng bình thường nhìn qua có vẻ ít nói chuyện nên cũng không ai biết được bên trong thực ra là một lão ngoan đồng không hơn không kém, cũng không biết hấn và Trầm Diệc Hiên kia làm gì mà hấn tuyên bố không lâm triều một ngày, khiến cho Xa tể tướng thật vất vả mới có một cơ hội cẩn thận xem xét Quân Du Trần. (Mồ Mộng: hài tử đáng thương của ta!)

“Xa lão, người tới vừa lúc, hôm nay ta muốn kiểm tra một lần nữa văn phòng tứ bảo (giấy, bút, nghiên, gác bút...) các vị sĩ tử mang theo, ta đảm bảo lão có thể mở rộng nhãn giới a!” Quân Du Trần nói một câu khiến cho mọi người kinh ngạc.

“Di! Lão nhân gia ta cũng nhìn một cái a!” Xa tể tướng đột nhiên nổi lên tính trẻ con.

“Các người đang làm cái quỷ gì vậy, đã sắp tới giờ thi rồi còn kiểm tra cái gì, nếu như muộn giờ ai chịu trách nhiệm!” Quả nhiên trong đám đông đã có người lên tiếng.

“Làm càn, người nếu không muốn thi có thể lập tức rút khỏi trường thi cho ta, không cần ở đây lớn tiếng chửi bới! Người muốn làm gì!” Quân Du Trần lạnh lùng nhìn tên cử tử kia, “Nếu là muộn giờ bản quan hoàn toàn chịu trách nhiệm, các vị cử tử yên tâm các người tuyệt đối sẽ có đủ thời gian làm bài! Mọi người chắc cũng không hy vọng mình gian khổ học tập, vất vả bao lâu kết quả là lại bị vài người gian lận đoạt lấy vị trí của mình! Như vậy chẳng phải là quá oan uổng sao! Nếu chư vị không muốn thi nữa cứ đi ra ngoài, bản quan tuyệt đối không ngăn cản các người!” Quân Du Trần cao giọng nói, chỉ có vài tên cử tử xám mặt chạy ra.

“Được rồi! Bây giờ chính thức bắt đầu kiểm tra!” Quân Du Trần thản nhiên nói.

Một nén nhang sau.

“Đại nhân tha mạng a! Đại nhân xin tha mạng a!” Lại có một gã cử tử bị tha ra ngoài.

“Quân Du Trần, tên tiểu tử nhà ngươi nếu như dám đụng vào một đầu ngón tay lão tử, lão tử sẽ khiến ngươi phải trả giá đắt!” Một tiếng gào lên khiến cho Quân Du Trần thấy hứng thú.

“Nga! Xin hỏi tôn tính đại danh vị nhân huynh này!” Quân Du Trần thờ ơ nói. Hấn bình thường hận nhất những kẻ hay ý thế hiếp người này.

“Lão tử ta họ Trần, một trong tứ đại quý phi trong cung mang họ Trần chính là tỷ tỷ ruột của ta!” Tên nam tử kia đắc ý nói.

“Nga! Thì ra là Trần quốc cửu a!” Quân Du Trần không nhanh không chậm nói.

“Hắc hắc! Sợ rồi sao! Yên tâm chỉ cần hôm nay ngươi thả lão tử, lão tử sẽ không tính toán với ngươi. Bất quá, ngươi lớn lên cũng thật xinh đẹp! Không bằng ngươi cũng dừng làm chức quan này nữa, theo lão tử đi! Lão tử đảm bảo ngươi sẽ được mọi người ngưỡng mộ!” Tên kia ra vẻ chuẩn bị đưa cái mõm heo của hắn chạm tới mặt Quân Du Trần, Quân Du Trần vừa định nổi cáu chợt nghe thấy một tiếng nói vang lên khiến cho người ta tưởng mình rơi vào hầm băng, thậm chí còn mang theo cả một chút sát ý : “Ngươi nếu như dám đem cái mõm bẩn thỉu của ngươi chạm tới hân trầm sẽ tru di cả tộc nhà ngươi!”

10. Đệ Thập Chương.

Đệ thập chương.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” Trong lúc Quân Du Trần còn đang kinh ngạc thì các quan viên khác đã nghênh đón .

“Bình thân! Từ trước tới nay trẫm vẫn không biết là quốc cửu lại có quyền lực lớn như vậy, có thể tùy ý sai sử một đại quan trong triều, hôm nay trẫm thực sự là được mở rộng nhãn giới a!” Trầm Diệc Hiên lạnh lùng nhìn chằm chằm Trần quốc cửu đang quỳ rạp dưới đất, tên lưu manh không ra gì này cũng dám tới đây mơ ước người của hắn, quả thực là tự chui đầu vào rọ!

“Hoàng, hoàng thượng, ngươi hiểu lầm a! Là, là Quân Du Trần hân dụ dỗ tiểu nhân, đúng, là hân dụ dỗ ta trước! Hoàng thượng ngươi phải làm chủ cho tiểu nhân a!” Trần quốc cửu đột nhiên “cái khó ló cái khôn” đem toàn bộ trách nhiệm đều đổ lên đầu Quân Du Trần. (Mổ Mộng: thượng đế a, lão thiên gia a, hân không nhìn cái mặt hân bao giờ a!)

“Dụ dỗ?” Trầm Diệc Hiên nhíu nhíu mày, hân gặp qua rất nhiều kẻ không biết xấu hổ thể nhưng chưa từng gặp qua sinh vật trông giống cóc mà lại càng không biết xấu hổ như kẻ này, nếu như tiểu Trần Nhi của hân mà lại đi dụ dỗ người khác như hân nói thì tiểu Trần nhi đã sớm là một người trong hậu cung rồi, “Nga! Quân ái khanh, có thể có việc này a?” Tuy là hân tuyệt đối không tin tên xấu như cóc kia nói nhưng hân đang rất muốn đùa giỡn tiểu Trần Nhi a.

“Hồi bẩm thánh thượng! Tuy là mất thần không tốt lắm nhưng cũng chưa tới mức bị mù! Thánh thượng minh xét!” Quân Du Trần bình thản nói. Định đùa à, hoàng đế hân còn chưa từng muốn hưởng chi là một con cóc. (Mổ Mộng: hai người bọn họ thật ra nghĩ rất giống nhau a!)

“ha ha!” Không biết là ai cười ra tiếng khiến cho sắc mặt Trần quốc cửu nhanh chóng chuyển sang giống như đầy nổi.

“Là nha! Đem tên làm càn đó giao cho Hình bộ, nghe nói gần đây mới có biện pháp tra khảo mới, cho hân thử trước đi!” Trầm Diệc Hiên nhìn mấy cử tử vẫn đang đứng xung quanh một chút, không hề giận hờn nhíu nhíu mày “Thế nào? Các ngươi cũng không cần đi vào làm bài thi nữa sao?” Vừa dứt lời, vốn đang từ một nơi ồn ào đông đúc, trong nháy mắt chỉ còn lại vài người quan trọng.

“Chậm đã! Thần khởi bẩm thánh thượng, Trần quốc cửu tuy có chỗ không đúng nhưng dù sao cũng là hoàng thân quốc thích, theo lý nên giao do Đại Lý tự hoặc Tông Nhân phủ thẩm tra xử lý! Cho nên thần khẩn cầu thánh thượng cân nhắc lại!” Quân Du Trần biết rõ Trầm Diệc Hiên làm như thế hoàn toàn là vì mình nhưng hân không muốn để Trầm Diệc Hiên vì thế mà động chạm tới người khác, mặt khác lại do phụ thân dạy dỗ phải lấy ơn báo oán nên hân chủ động cầu tình cho Trần quốc cửu nhưng không ngờ lại khiến cho Trầm Diệc Hiên một trận cuồng oanh loạn tặc.

“Vừa nãy ngươi thiếu chút nữa bị hân khinh bạc, trẫm là đang giúp ngươi, sao ngươi lại chuyển thành trẫm là người không phải! Quên đi! Trẫm không rảnh để quản việc của ngươi! Ngươi muốn thế nào thì thế ấy! Hồi cung!” Trầm Diệc Hiên nổi giận dùng dưng rời khỏi trường thi, trước khi đi còn không quên hung hăng đá Trần quốc cửu một cước.

“Đa tạ ân cứu mạng của Quân đại nhân! Đa tạ!” Trần quốc cứu quỳ quỳ rạp trên mặt đất liên tục nói lời cảm tạ như thể như vậy hẳn vừa mới dạo một vòng quanh quỷ môn quan, rất vất vả mới có thể trở về.

Quân Du Trần ngẩn ngơ nhìn theo bóng lưng Trần Diệc Hiên rời đi, trong mắt hiện lên một tầng bi thương, cười khổ một tiếng, có câu ‘làm bạn với vua như làm bạn với hổ’, cổ nhân quả là không nói sai a!

“Tiểu Quân a! Xem ra vừa nãy ngươi đã triệt để chọc giận hắn! Ai!” Xa tể tướng thương hại nhìn hài tử sinh đẹp bề ngoài kiên cường mà nội tâm yếu đuối này, bởi vì hắn thiện tâm cứu người khác lại hại chính mình đau khổ! Nhìn Quân Du Trần, Xa tể tướng thấy được đau thương trong mắt nam tử xinh đẹp này lập tức rời đi, hẳn biết hiện tại Quân Du Trần cần nhất chính là an tĩnh suy nghĩ một mình, hẳn không muốn ai tới quấy rối hắn.

“Sai rồi sao? ... Có thể ngay từ đầu đã là sai rồi!” Quân Du Trần dường như đang nói với người khác mà lại giống như đang lẩm bẩm một mình.

Hai tháng sau.

Hai tháng sau, khoa cử hoàn tất, Quân Du Trần cùng các giám khảo xiết chặt kiểm tra và chấm bài, cuối cùng cũng đưa ra danh sách những người thi đỗ, đúng như Xa tể tướng nói kết quả khoa cử lần này nay số tiến sĩ trúng tuyển thực sự là nhiều nhất từ trước tới nay, mà tam giáp đều là những người tài cao trúng tuyển, ngồi ngay ngắn trên cao Trần Diệc Hiên vô cùng thoả mãn với thành tích mà Trần Nhi của hắn làm được lần này.

Cung Càn Thanh.

“Trẫm kể vị chưa lâu, Xa lão sao lại vội vã rời đi như thế!” Trần Diệc Hiên oán giận nói. (Mỗ Mộng: kỳ thực là rất hài lòng)

“Bẩm thánh thượng, thần đã già rồi, cũng nên cáo lão hồi hương!” Tên tiểu tử thối này rõ ràng trông ngóng ta đi từ lâu rồi còn ở đây giả dạng cái gì! Xa tể tướng oán thầm.

“Nhưng mà Xa lão đi chức tể tướng này biết để ai tiếp nhận đây!” Trần Diệc Hiên lập tức vào ngay chủ đề.

“Về điểm này thần cũng đã suy nghĩ từ lâu, hiện nay đã tìm được một người thích hợp tiếp nhận nhưng trước đó thần muốn nghe ý kiến của hai vị lão hữu, Trương huynh, Thôi huynh, các người làm quan cùng ta cũng đã lâu, chẳng hay nhị vị có cao kiến gì?” Xa tể tướng hỏi.

“Xa huynh hai ngày trước đã gọi chúng ta tới hỏi qua về vấn đề này, chúng ta đã thương lượng cẩn thận rồi, chúng ta đều đồng ý chọn một người!” Hình bộ thượng thư Trương Trọng nói.

“Là...” Sau khi trao đổi ý kiến ba người rốt cục cũng chọn ra được người sẽ tiếp nhận chức tể tướng.

“Chúng thần nhất trí đề cử đương nhiệm Lại bộ thượng thư Quân Du Trần nhận chức tể tướng!” Nhìn một cái! Quân đội hô khẩu hiệu cũng không đồng đều được như vậy a!

“Cái gì! Không được! Tuyệt đối không thể, thỉnh ba vị đại nhân suy nghĩ lại a! Quân Du Trần không đức không tài không thể làm được. Không được, tuyệt đối không được!” Quân Du Trần gấp đến độ sắp khóc tới nơi. Đây là chuyện gì a! Rõ ràng hắn nghĩ đã có thể từ quan rồi đi được rồi nhưng sao chức quan lại càng ngày càng lớn thế này chứ, nếu nhậm chức tể tướng lại càng không thể nhẹ nhàng rời đi! Hắn đã trêu ai chọc ai cơ chứ! (Mỗ Mộng: hài tử đáng thương!)

“Quân đại nhân đừng quá khiêm tốn! Năm đó Quân đại nhân làm phủ doãn phủ Thuận không sợ cường quyền một lòng vì dân phụ tấy oan, đem Tiên Duy Tá ăn hối lộ, làm trái pháp luật hạ ngục, sau khi nhậm chức Lại bộ thượng thư lại cần kiệm tự giữ, không a dua nịnh bợ, nếu không phải bởi vì người lúc đó sáng suốt, kiểm tra một lần nữa văn phòng tứ bảo các cử tử tại trường thì sợ rằng hôm nay đã đại loạn từ lâu!” Trương Trọng tùm tùm cười nhìn Quân Du Trần. Không biết rằng nếu như ánh mắt có thể xuyên thấu được mọi thứ thì Trần Diệc Hiên đã bị hắn xuyên thấu trăm lỗ rồi! Mà hết thấy những điều này đều bị Trần Diệc Hiên nhìn thấy.

“Tốt lắm cứ như vậy đi, Lại bộ thượng thư Quân Du Trần tiếp nhận chức tể tướng, về phần chức Lại bộ thượng thư sẽ do trạng nguyên Nam Cung Thanh đảm nhiệm! Bãi triều!” Trần Diệc Hiên hấp tấp rời đi, để lại Quân Du Trần khóc không ra nước mắt, người nói đây là chuyện gì xảy ra a, vốn định an phân làm

một chút thất phẩm nhỏ nhoi, ai ngờ lại nhảy đến tể tướng nhất phẩm, có ai có thể nói cho hắn đây là chuyện gì xảy ra a.

11. Đệ Thập Nhất Chương.

Đệ thập nhất chương.

Từ sau khi lên làm tể tướng Quân Du Trần của chúng ta, ai, càng ngày càng khổ a! Không chỉ mỗi ngày phải phê duyệt một lượng lớn tấu chương còn phải thừa nhận các loại phương thức khiêu khích (đổ mặt) ... từ con sâu vạn năm động dục Trầm Diệc Hiên, nói ngắn gọn là tiếp theo đó ngay cả thánh nhân cũng không kìm lòng nổi a!

Một buổi trưa mùa hè, ve kêu râm ran, thỉnh thoảng có một vài cơn gió thổi qua ngọn cây, mà Quân Du Trần do “cảm ứng” được Chu công đang vẫy gọi hắn tới bồi lão nhân gia uống trà, trà mới uống được hơn phân nửa a! Quân Du Trần chợt cảm thấy trên mặt có gì đó hơi ẩm ướt mềm mềm, cổ sức mở mắt ra, thiếu chút nữa tim hắn ngừng đập bởi khuôn mặt Trầm Diệc đang ở ngay trước mắt.

“Tĩnh!” Trầm Diệc Hiên khàn khàn lên tiếng “Đang trong lúc làm việc lại ngủ, Trần Nhi, hiện giờ ngươi đã bị trảm năm được nhược điểm a!” Đột nhiên cảm thấy chóng mặt, Quân Du Trần đã an an ổn ổn rơi vào vòng tay của Trầm Diệc Hiên.

“Thánh... Thánh thượng!” Quân Du Trần hơi tránh né, tuy nói việc thân mật hơn bọn họ cũng đã làm không ít lần nhưng Quân Du Trần vẫn không quen được, hơn nữa nơi này chuyên để tể tướng xử lý công việc, hắn không dám cam đoan sẽ không có người đến a!

“Đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi! Gọi tên trẫm!” Trầm Diệc Hiên tự tiện “nghiêm phạt” bằng cách cắn nhẹ vành tai Quân Du Trần khiến Quân Du Trần đột nhiên kêu lên.

“... Hiên, ngươi thả ta xuống!” Quân Du Trần thử lên tiếng.

“Bây giờ mới được, bắt quá, đang ôm mỹ nhân trong tay sao có thể buông ra chứ!” Nói xong lại càng ôm chặt hơn, dúi đầu vào chiếc cổ trắng nõn của Quân Du Trần, kể cũng lạ, Quân Du Trần tuy là nam tử nhưng làn da lại vừa mềm mại vừa nhẵn nhụi trắng trẻo, tuyệt đối không thua gì nữ tử ngoài ra còn có một loại mùi thơm nhẹ nhàng của cơ thể, khiến cho Trầm Diệc Hiên yêu thích không thể buông tay. Phi tần nam sủng trong hậu cung thường cả ngày chỉ biết tranh thủ tình cảm, trên người trát son phấn nhiều tới mức cách xa ba thước cũng có thể ngửi thấy được khiến hắn cảm thấy ghê tởm, sao có thể so với Trần Nhi của hắn, gần đây hắn cũng không triệu phi tần tới thị tẩm nữa, đối với hắn mà nói có Trần Nhi là đủ rồi.

“Hiên... Ngươi không nên như vậy, lỡ có người tới!” Quân Du Trần không dám khước từ, kinh nghiệm trong quá khứ làm hắn được khắc sâu bài học: đối với con sâu vạn năm động dục Trầm Diệc Hiên mà nói càng chống cự chỉ càng tăng thêm hứng thú của hắn mà thôi.

“Tiểu Du Trần, ngươi ở đâu?” Tiếng nói của hảo bằng hữu Cố Viêm Vô vang lên khiến cho Quân Du Trần giật mình, vội vã thoát ra khỏi vòng tay Trầm Diệc Hiên khiến cho người ở phía sau mang sau vẻ mặt bất mãn nhìn hắn.

“Tiểu Du Trần! Hoàng thượng! Nô tài tham kiến hoàng thượng!” Cố Viêm Vô thấy Trầm Diệc Hiên liền vội vã hành lễ.

“Tiểu Du Trần, nghe gọi thật là thân thiết a! Hừ!” Trầm Diệc Hiên hậm hực phẩy tay áo bỏ đi, từ nhỏ đến lớn chưa có ai dám cự tuyệt hắn như vậy, Quân Du Trần, ngươi là người đầu tiên.

“Tiểu Du Trần, ta làm sai cái gì sao?” Cố Viêm Vô không hiểu gì bèn quay sang nhìn Quân Du Trần.

“...” Quân Du Trần không nói gì, chỉ lắc đầu khiến cho Cố Viêm Vô vẫn không hiểu tại sao.

“Tiểu Vô, ngươi tìm ta có chuyện gì sao?” Quân Du Trần tiếp tục trưng ra khuôn mặt tươi cười.

“Hôm nay là sinh nhật của người a, người đã quên sao?” Cố Viêm Vô cười hì hì nói.

“Đúng a! Ngày hôm nay là sinh nhật hai mươi tuổi của ta a!” Quân Du Trần kinh ngạc nói.

“Ta và Tiểu Thạch Đầu định mang người đi ra ngoài ăn!” Cố Viêm Vô nói.

“... Không cần phải phô trương thế, ăn ngay trong phủ đi!” Quân Du Trần luôn luôn chủ trương tiết kiệm a.

“Vậy được rồi! Khi nào người hồi phủ? Ta đi cùng người!” Cố Viêm Vô hỏi.

“Đợi ta phê xong tấu chương là được! Hôm nay người không phải làm gì sao?” Quân Du Trần hỏi lại.

“Hôm nay ta chỉ làm buổi sáng, cho nên mới nói tới sớm không bằng tới đúng lúc a! Ha ha!” Cố Viêm Vô vẫn luôn mang nụ cười rục rĩ trên mặt cho dù mẫu thân mới mất.

Hai canh giờ sau.

“Hò! Cuối cùng cũng xong!” Quân Du Trần không nhịn được xoay lưng một cái, “Tiểu Vô!” Quân Du Trần gọi Cố Viêm Vô đã ngủ say từ lâu.

“A!” Cố Viêm Vô tỉnh dậy, “Chuyện gì vậy? Ta còn muốn ngủ tiếp a!” Nói xong lại nằm xuống.

“Ha ha! Tiểu Vô, chúng ta trở về thôi!” Quân Du Trần đẩy đẩy Cố Viêm Vô vẫn đang nằm trên bàn.

“Nga! Chờ chút!” Thấy Cố Viêm Vô vô tri vô giác đứng lên, đi ra ngoài cửa. Quân Du Trần bất đắc dĩ lắc đầu.

Hàng lang hoàng cung.

“Tiểu Du Trần! Hôm nay người muốn ăn gì? Ta làm cho người!” Cố Viêm Vô ngoài một thân võ công còn nấu ăn rất ngon, mỗi lần hắt ra tay Quân Du Trần và Tiểu Thạch Đầu luôn luôn tranh giành nhau túi bụi, để làm gì? Để ăn a!

“Ân! Tốt! Tốt!” Quân Du Trần trở nên giống hải tử, đôi mắt mỹ lệ tràn ngập mong chờ nhìn Cố Viêm Vô, Cố Viêm Vô không nhịn được giơ tay xoa xoa véo véo hai gò má Quân Du Trần như khi còn bé. Mà hết thấy mọi việc đều rơi vào mắt của một người đang đứng cách đó không xa.

“Các người có nghe nói gì không? Hôm nay hoàng thượng triệu tên Hoa Xảo Ngữ ấy vào cung đấy!” Thái giám Giáp (= thái giám A) nói.

“Đúng vậy! Ta cũng nghe nói, ta còn lén liếc mắt nhìn Hoa Xảo Ngữ! Trông bộ dạng yếu ớt ấy ngay cả ta cũng động tâm a! Không cần phải nói nhiều, hôm nay chắc chắn hắn sẽ ngủ lại trong cung!” Thái giám Ất (= thái giám B) nói.

“Vớ vẩn! Máy người các người căn bản là chưa được thấy nhiều! Hoa Xảo Ngữ tuy rằng đẹp nhưng sao so được với Quân tương (= Quân Du Trần)!” Thái giám Bính (= thái giám C) nói.

“Lời này không sai! Nếu như Hoa Xảo Ngữ và Quân tương đứng chung một chỗ thật là một người là ma tước một người là phượng hoàng a!” Thái giám Ất nói.

“Máy người các người không có việc gì làm sao?” tiếng Vương thái giám vang lên.

“Vương ... Vương công công!” Tiếng tranh cãi ầm ĩ nhanh chóng ngừng lại.

“Còn không mau cút đi!” Vương thái giám cất cao giọng khiến cho mấy thái giám kia nhanh chóng chạy mất, “Lời bọn họ nói Quân tương không cần để trong lòng!” Vương thái giám nhìn Quân Du Trần chăm chú một lát rồi mới rời đi.

“...” Quân Du Trần thoáng chốc cảm thấy như có một chậu nước đá dội xuống từ đỉnh đầu, thất vọng, đau khổ đến tận xương, hắn không nhịn được run lên nhè nhẹ, có được “ái” từ đế vương quả thật là quá xa vời, mình thật đáng thương, thật ngốc nghếch khi tin vào lời nói dối của hắn, tình yêu của đế vương là không thể muốn cũng không thể có được a.

“Tiểu Du Trần! Người không sao chứ!” sự thay đổi thái độ của Quân Du Trần thay đổi khiến cho kẻ thần kinh thô như Cố Viêm Vô cũng nhận thấy.

“Không, không có việc gì! Chúng ta đi thôi!” Quân Du Trần giả vờ trấn tĩnh, nhanh chóng rời đi.

Phủ tử tướng.

“Thiếu gia, tiểu Võ, các người đã trở về!” Vừa vào tới cửa Tiểu Thạch Đầu đã kêu to lên, nếu là bình thường Quân Du Trần nhất định sẽ cùng Tiểu Thạch Đầu cãi nhau vài câu nhưng hiện tại hắn không có tâm tình này.

“Các người cứ nói chuyện đi, ta hơi mệt, muốn đi ngủ một chút!” Quân Du Trần hữu khí vô lực nói, còn chưa bước ra khỏi cửa, một trận chóng mặt kéo tới khiến Quân Du Trần bất tỉnh nhân sự.

“Thiếu gia”, “Tiểu Du Trần!”

“Tiểu Thạch Đầu, nhanh đi gọi đại phu! Nhanh!” Cố Viêm Võ vội vàng ôm lấy Quân Du Trần, Tiểu Thạch Đầu vừa muốn đi tìm đại phu đã bị một giọng nói thanh thoát như chim hoàng oanh ngăn lại.

“Không cần đi tìm đại phu, để ta xem cho!” Một người bộ dạng tuấn mỹ có vẻ mặt tương tự Quân Du Trần nằm phẫn nhưng lại có vẻ từng trải, lớn tuổi hơn hắn.

“Người là...” Cố Viêm Võ hỏi.

“Ta là Nhị thúc của hắn, Quân Tử Khâm!” Quân Tử Khâm vừa đón lấy Quân Du Trần vừa trả lời.

“Nhị gia!” Tiểu Thạch Đầu kinh ngạc nói, “Người không phải đã mất tích sao?”

“Nói ra cũng dài lắm! Phòng của Tiểu Trần ở đâu?” Quân Tử Khâm gượng cười nói.

“Ta dẫn ngài tới đó!” Tiểu Thạch Đầu vội vã dẫn đường cho Quân Tử Khâm, Cố Viêm Võ đi phía sau vẫn vò đầu bứt tóc, kỳ quái!

Phòng của Quân Du Trần.

Sau khi bắt mạch một lúc lâu, Quân Tử Khâm không nén được cười khổ vì số phận của cháu trai hắn, Tiểu Thạch Đầu và Cố Viêm Võ đứng bên không hiểu gì chăm chú nhìn Quân Tử Khâm.

“Nhị gia, Thiếu gia sao rồi?” Tiểu Thạch Đầu e dè hỏi.

“Tiểu Thạch Đầu tới hiệu thuốc mua mấy thang thuốc dưỡng thai, người khác có hỏi thì nói là mua cho một vị nữ quyến trong phủ!” Lời Quân Tử Khâm nói tựa như sấm nổ bên tai, Tiểu Thạch Đầu và Cố Viêm Võ đứng ngây ra như phỗng.

“Nhị gia, người, người đang nói ... dưỡng ... thuốc dưỡng thai?” Cố Viêm Võ chỉ chỉ Quân Du Trần hỏi.

” Thể chất của nam tử Quân gia khác hẳn với người thường, phụ thân của Tiểu Trần cũng thế!” Ngỡ khi Quân Tử Khâm giống như là hỏi ‘người ăn không?’ “Tiểu Thạch Đầu, còn không mau đi!”

“Nga! Vâng!” Tiểu Thạch Đầu biến mất trong nháy mắt.

“Cố công tử, ta thấy người và Tiểu Trần là tâm đầu ý hợp, ta muốn người tạm thời giữ kín bí mật này!” Quân Tử Khâm nhẹ nhàng nói.

“Ân!” Cố Viêm Võ vội vàng gật đầu, “Bất quá, ta muốn hỏi một chút, tiểu hài tử trong bụng Tiểu Du Trần là của ai?” Cố Viêm Võ vẫn luôn yêu quý tiểu hài tử a.

“Cái này, ha ha, đến lúc đó người sẽ biết!” Quân Tử Khâm thần bí cười.

12. Đệ Thập Nhị Chương.

Đệ thập nhị chương.

“Ngô...” Quân Du Trần lo lắng tỉnh dậy, phát hiện một nam tử đang ngồi bên giường mỉm cười nhìn hắn, hắn vội vã ngồi dậy, không nghĩ tới cả người vô lực đành phải nằm xuống, mang vẻ mặt nghi hoặc nhìn người này.

“Tiểu Trần tỉnh sao!” Nam tử vẫn mang vẻ mặt ôn hòa mỉm cười.

“Người là... Nhị thúc!” Quân Du Trần không chắc chắn nói.

“Sao ngươi biết?” Quân Tử Khâm kinh ngạc, mặc dù biết đứa cháu trai này rất thông minh nhưng chung quy cũng không có khả năng liếc mắt một cái là nhận ra là hắn! Hắn nhớ kỹ khi hắn rời đi đứa nhỏ này còn đang quần tã a!

“Ta từng nhìn thấy bức hoạ khi ngươi năm tuổi trong thư phòng của gia gia, gia gia nói ngươi lớn lên rất giống cha ta.” Quân Du Trần nói.

“Tiểu Trần thật thông minh!” Quân Tử Khâm lại khôi phục nụ cười thường trực.

“Nhị thúc, ngươi không phải đã mất tích sao? Nhiều năm như vậy sao ngươi không gửi một bức thư nào?” Quân Du Trần suy nghĩ một hồi bèn đem điều hắn đang thắc mắc trong lòng ra hỏi.

“Đúng vậy! Khi ta năm tuổi bị lạc mất phụ mẫu ở hội nguyên tiêu, sau đó được một nam nhân đưa về nhà, sau lại phát sinh rất nhiều việc, trong chốc lát cũng không thể nói rõ ràng, nhưng thật ra hiện nay ngươi mới có chuyện!” Quân Tử Khâm chuyển chủ đề.

“Ta?” Quân Du Trần không rõ Quân Tử Khâm vì sao lại nói thế.

“Ngươi mang thai a. Hai tháng rồi.” Quân Tử Khâm rất bình thản nói ra mà không để ý mấy từ này với Quân Du Trần mà nói không khác gì sét đánh ngang tai.

“Sao... sao có thể?” Quân Du Trần lúng túng một lúc lâu sau mới lên tiếng.

“Ta nghĩ ngươi hẳn là từng nghe gia gia nói!” Quân Tử Khâm nói “Ngươi và cha ngươi có thể chất khác hẳn với người thường, là song tính nhân rất hiếm thấy, lưỡng tính!”

“Không nói giỡn với ngươi nữa, ta còn phải vào triều.” Quân Du Trần chính xác đã từng nghe gia gia nhắc tới nhưng hắn cũng không để tâm, thứ nhất là bởi vì hắn căn bản không tin trên thế giới có loại chuyện hoang đường như thế, thứ hai là ngay cả hắn tự nhận là mình cũng sẽ không hoang đường như vậy, thế nhưng... hiện tại hắn phải thừa nhận gia gia đúng, đã nhiều ngày nay hắn không muốn ăn, có lúc còn buồn nôn, nhất là rất muốn ngủ, hắn vẫn tưởng rằng mình bị bệnh, không nghĩ tới...

“Không cần, ta đã giúp ngươi bắt mạch!” Quân Tử Khâm nhìn ánh mắt Quân Du Trần không khỏi có chút đau thương, hài tử này cũng giống cha hắn a.

“Nhị thúc, ta nên làm cái gì bây giờ?” Quân Du Trần chán chường vùi đầu vào hai đầu gối, hai tay ôm lấy chính mình như mong muốn có thể tăng thêm một chút sức lực.

“Ngươi thích Trầm Diệc Hiên sao?” Quân Tử Khâm hỏi.

“Nhị thúc, sao ngươi biết?” Quân Du Trần không thể tin được nhìn Quân Tử Khâm.

“Đừng hỏi ta làm sao biết, ta chỉ hỏi ngươi, ngươi thích Trầm Diệc Hiên sao?” Quân Tử Khâm nhìn Quân Du Trần hỏi lại.

“Ta... Ta không biết!” Quân Du Trần tuyệt đối không muốn trả lời vấn đề này, cho dù hắn biết mình đối với Trầm Diệc Hiên đã là hoàn toàn chìm đắm.

“Đừng trốn tránh, Tiểu Trần, nhìn ta! Ta chỉ hỏi ngươi một câu thôi, Quân Du Trần rốt cuộc có yêu Trầm Diệc Hiên hay không?” Quân Tử Khâm đặt hai tay lên vai Quân Du Trần buộc hắn nhìn vào mình, vì câu trả lời đối với Quân Du Trần rất quan trọng, đối với Trầm Diệc Hiên cũng rất quan trọng, đối với thai nhi trong bụng lại càng quan trọng, nó quyết định có giữ lại thai nhi hay không.

“...” Quân Du Trần không nói gì hơi hơi gật đầu, hắn không có cách nào lừa dối chính mình.

“Vậy là được! Nếu như vậy, hài tử này có thể lưu lại!” Quân Tử Khâm nói, trong lòng thầm nghĩ: tiểu tử Trầm Diệc Hiên này người nợ ta một ân tình lớn a.

“Lưu lại? Ta là nam tử sao có thể giống như nữ tử a!” Quân Du Trần khóc thành tiếng.

“Vậy khi đó vì sao người lại muốn đưa hân tới thế giới này?” Quân Tử Khâm hai mắt sáng rực nhìn Quân Du Trần, một lúc lâu sau lại nói “Mà thôi, người đã không muốn lưu lại hài tử này, như vậy liền tùy người đi! Trên bàn có một bát thuốc phá thai, ta vẫn nghĩ sẽ không cần, hiện tại người muốn làm sao thì làm! Ta đi trước!” Sau khi Quân Tử Khâm rời khỏi gian phòng, Quân Du Trần phải rất cố gắng mới có thể xuống giường, chậm rãi đi gần tới bàn, hai tay run nâng chén thuốc nhưng chần chừ không làm động tác tiếp theo, từng giọt nước mắt rơi vào chén thuốc, “Đông!” Chén thuốc bị rơi xuống vỡ nát, nước thuốc văng ra xung quanh.

“Ô ~ ta không hạ thủ được, không hạ thủ được!” Quân Du Trần ngồi dưới đất khóc than, “Đó là một sinh mệnh a!”

“Hiện tại mới nghĩ thông suốt!” Quân Tử Khâm không nhanh không chậm đẩy cửa phòng tiến vào.

“Nhị thúc, ta nên làm gì bây giờ?” Quân Du Trần xóa đi nước mắt trên mặt, nhẹ nhàng đặt tay lên bụng mình, “Đó là hài tử của ta!”

“Trẻ nhỏ dễ dạy! Tiểu Thạch Đầu sắc thêm một ấm thuốc an thai a!” Quân Tử Khâm hướng ra phía ngoài cửa hô lớn, “Được rồi, ta quên nói cho người, kỳ thực chén thuốc người làm rơi không phải thuốc nạo thai mà là thuốc an thai”. Quân Tử Khâm nói xong khiến cho Quân Du Trần thoáng chốc có cảm tưởng muốn giết người.

“Ta chỉ cho người một cơ hội!”, ánh mắt Quân Du Trần có điểm mờ mịt.

Ngày hôm sau, hoàng cung.

Sáng sớm hôm sau Quân Du Trần theo thường lệ y phục chỉnh tề đi tới hoàng cung, không biết có phải hân quá nhạy cảm hay không, hân nghĩ hoàng cung hôm nay rất không giống với bình thường, đại đa số quan viên đều đang nói nhỏ chuyện gì đó.

“Quân tương!” Hình bộ thượng thư Trương Trọng gọi Quân Du Trần lại.

“Trương lão! Có chuyện gì?” Quân Du Trần mơ hồ cảm thấy việc Trương Trọng muốn nói cho hân tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

“Quân tương, hôm qua ngài không lâm triều, ngài đã khoẻ hơn chưa?” Trương Trọng quan tâm hỏi.

“Làm phiền Trương lão quan tâm, không có việc gì!” Quân Du Trần đáp lễ.

“Quân tương có nghe nói qua ai tên là Hoa Ngôn, Hoa Xảo Ngữ?” Trương Trọng thử hỏi.

“Cũng có nghe qua.” Quân Du Trần vô thức nghĩ việc này nhất định có liên quan tới vị quân chủ kia a.

“Hoa Xảo Ngữ đêm trước ở lại Dưỡng Tâm Điện, Trần phi sau khi biết được đã mắng Hoa Xảo Ngữ không tuân thủ lễ tiết, tuyên bố muốn đình trượng năm mươi (phạt đánh trước triều đình 50 trượng), thánh thượng giận dữ đem Trần phi biếm vào lãnh cung kể cả gia tộc của Trần phi cũng bị lưu vong tái ngoại!” mỗi từ Trương nói ra đều như một cây châm cắm vào lòng Quân Du Trần.

“Thánh thượng làm như vậy tự nhiên có dụng ý của hân, chúng ta sao cần quan tâm, nói trắng ra đây là gia sự của thánh thượng a!” Quân Du Trần ám chỉ Trương Trọng không nên nhiều lời nữa.

“Ai! Nếu thực là như thế này, vậy lão hủ cũng không quản nữa, nhưng hôm qua lâm triều hoàng thượng cố ý mang Hoa Xảo Ngữ đến lại công nhiên ban thưởng tọa (ngôi) trên đại điện, nhớ năm đó chỉ có tứ vương gia mới có vinh dự này a! Hoa Xảo Ngữ nữa điểm công danh cũng không có! Người nói hoàng thượng đang làm sao vậy!” Trương Trọng tức giận đến mức thở phì phì.

“Các quan viên vào triều!” Đúng lúc này một thanh âm vang lên, Quân Du Trần và Trương Trọng ngừng cuộc đối thoại.

Cung Càn Thanh.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế ~ “

“Các khanh bình thân!”

“Hoàng thượng, vào triều thật là vui!” Một thanh âm như tiếng chuông bạc vang lên trên đại điện đang vô cùng nghiêm túc, đó là Hoa Xảo Ngữ sao, Quân Du Trần âm thầm chớp mắt: vui ~

“Ban thưởng tọa!”

“Tạ ơn hoàng thượng!” Hoa Xảo Ngữ không chút khách khí ngồi xuống ghế, Quân Du Trần lại chớp chớp mắt: xem ra Trương lão nói không sai.

“Các khanh có việc khởi tấu, vô sự bãi triều!”

“Di! Người là ai a! Ngày hôm qua sao không thấy người?” Hoa Xảo Ngữ có vẻ cả vú lấp miệng em đi tới đứng trước mặt Quân Du Trần.

“Ta...” Quân Du Trần vừa muốn nói đã bị chen ngang.

“Làm càn, người dám nói như vậy với Quân tướng!” Một người gặp chuyện bất bình tiến lên nói, Quân Du Trần có chút không hài lòng: chính chủ còn chưa nói người nói cái gì, không sợ chết sao?

“Lớn mật, dám nói chuyện như vậy với ta!” Hoa Xảo Ngữ cao giọng nói với tên quan viên kia khiến cho cả đại điện trở nên im lặng. Bỏ qua kẻ vừa mới chen ngang, Quân Du Trần vừa định nói đã bị Hoa Xảo Ngữ cắt đứt.

“Người chính là Quân Du Trần!” Hoa Xảo Ngữ lại đi tới đứng trước mặt Quân Du Trần, Quân Du Trần lùi về phía sau một bước.

“Chính...” Hắn còn chưa nói xong.

“Làm càn, người là cái gì mà dám hô thẳng tên của Quân tướng!” Trương Trọng gầm lên, mà một ít quan viên khác cũng mang vẻ mặt oán giận, khuôn mặt Quân Du Trần lại càng nhăn nhó, đây là chuyện gì a, từ nay tới giờ vẫn không nói được một câu hoàn chỉnh.

“Người!” Hoa Xảo Ngữ bị khí thế của Trương Trọng làm cho sợ hãi, không thể như vậy sao? Trương Trọng tại triều làm quan nhiều năm như vậy nên hiển nhiên tích lũy được không ít cái gọi là quan uy? Người sao có thể so với a! Dù sao thì đã có người nói thay, Quân Du Trần cũng vui vẻ không nói gì, lén sờ lên bụng mình.

“Trẫm nghe không bằng một thấy, Quân đại nhân quả nhiên là “tướng mạo tuấn tú” a! Thảo nào đường làm quan thuận buồm xuôi gió như vậy!” Hoa Xảo Ngữ thấy không làm gì được lão thần liền chuyển mũi nhọn công kích sang Quân Du Trần, mỹ nhân thấy mỹ nhân có thể không đỏ mắt sao! Hơn nữa mỹ nhân kia lại đẹp hơn mình rất nhiều.

“Hoa công tử, đây là triều đình, không phải phố xá ẩm ỉ, bản quan xin khuyên người một câu: không nên nói thì đừng nói, không nên quản thì đừng quản, nếu nói mà không ai nghe thì dù có quản cũng không ai để ý, thiên tử tự có thánh tài!” Cúi đầu khom lưng, Quân Du Trần chỉ bằng một câu nói làm cho Hoa Xảo Ngữ tức nghẹn, khuôn mặt đỏ bừng, ngay cả Trầm Diệc Hiên cũng không có cách nào ngậm miệng lại, chỉ có thể âm thầm lắc đầu: Trần Nhi thực sự là rất thông minh a!

“Thiên tử tự có thánh tài!” Quân tướng nói một câu, các quan viên khác đồng loạt cúi đầu khom lưng hô theo.

“Được rồi được rồi, Xảo Ngữ đừng ồn ào nữa!” Trầm Diệc Hiên nói khiến cho Quân Du Trần có chút chua xót: đây là nam nhân đã từng nhu tình mật ý đối với hắn sao.

“Hừ!” Hoa Xảo Ngữ phẫn nộ ngồi trên ghế, thâm độc nhìn chằm chằm Quân Du Trần, sau đó lại trưng lên khuôn mặt không có biểu tình gì.

13. Đệ Thập Tam Chương.

Đệ thập tam chương.

Từ sau khi giằng co trên đại diện cùng Quân Du Trần, Hoa Xảo Ngữ liền càng ngày càng không muốn thấy hần, mà Quân Du Trần căn bản lại không chú ý tới Hoa Xảo Ngữ bởi vì hần hiện tại chỉ tâm tâm niệm niệm một việc là từ quan. Thái độ của Trầm Diệc Hiên đối với Quân Du Trần quả thực là thay đổi một trăm tám mươi độ, chỉ có thể dùng bốn chữ “làm như không thấy” để hình dung. Nếu không phải Quân Du Trần vẫn là tể tướng hần thật hoài nghi mình có từng nhân thức hoàng đế này không. Mà ngược lại, Hoa Xảo Ngữ và hoàng đế cùng ăn cùng ở cùng, giường cùng gối mà ngủ. Hơn nữa đối nhân xử thế của Hoa Xảo Ngữ càng ngày càng cay nghiệt mà kẻ những thường phụ họa cho Hoa Ngôn lại thăng quan tiến chức nhanh chóng, mà ngay cả hành động cũng giống như Trần quốc trượng – không chỉ tùy ý nhục mạ quan lại trong triều mà ngay cả Quân Du Trần hần cũng dám chèn ép, tiếng kêu than bất mãn không chỉ còn trong phạm vi triều đình mà có xu hướng tràn ra dân chúng bên ngoài.

Có một lần Quân Du Trần tát hần một cái, hần lập tức đi cáo trạng với Trầm Diệc Hiên, Trầm Diệc Hiên lại trách cứ Quân Du Trần khiến cho sắc mặt Quân Du Trần lúc đó trắng tới mức thiếu chút nữa té xỉu. Sau đó trở về hần cảm thấy rất đau bụng, Quân Tử Khâm nói cho hần, hần bị động thai khí, từ đó về sau Quân Du Trần không chỉ quyết định phải cáo lão hồi hương mà còn luôn mang theo một cây mía nhỏ. Mỗi lần Hoa Ngôn không có hảo ý tới gần hần, hần đều rút ra, gặm một cách triệt để, sau đó luôn luôn bị Trầm Diệc Hiên gọi tới nói chuyện, mà khuôn mặt nhỏ nhắn của hần trong lúc nghe mắng vẫn luôn hồng hào, vì sao a? Vì trước đó hần đã nhét bông vào hai lỗ tai! Phải biết rằng Quân Du Trần bình thường có vẻ không hay chọc người khác nhưng nếu có ai dám tới trêu chọc hần thì khỏi phải nói nhiều, người đó nhất định phải chết!

Vài lần tiếp theo, hoàng đế không nói gì nữa, Hoa Ngôn cũng không đến gần nữa, hần vẫn không cảm thấy dễ chịu hơn! Di, vì sao a? Vì bụng hần hơi nhô lên, hơn nữa hiện tại đang là giữa hè, cơ bản là hần không thể mặc áo dây, trong mắt người khác tuy không có gì không ổn nhưng Quân Du Trần lo lắng, có lúc hần phát hiện Trầm Diệc Hiên đang nhìn chằm chằm vào bụng hần, cười một cách mờ ám, chờ tới khi hần không thể giải thích nổi, nhìn lại về phía Trầm Diệc Hiên thì hần lại chuyển sang vẻ mặt có chết cũng không thêm quan tâm. Sau vài lần Quân Du Trần bỏ qua, bởi vì hần còn có chuyện quan trọng hơn phải làm, hần cần dần dần kết thúc mọi chuyện, đơn xin từ quan đã suy nghĩ kỹ, sau đó sẽ phải nộp đơn rồi đi. Nhưng mỗi khi thấy Trầm Diệc Hiên và Hoa Xảo Ngữ dáng vẻ hạnh phúc như keo như sơn, trong lòng hần lại đau, kết quả là hần tận lực tránh mọi khả năng có thể gặp đôi “dã uyên ương” đó, vì hần lo sợ mình sẽ sinh non.

Phủ Tể tướng.

“Tiểu Thạch Đầu, Tiểu Thạch Đầu!” Quân Du Trần vừa vào cửa chưa kịp uống nước đã gọi Tiểu Thạch Đầu, xem ra ngày hôm nay tâm tình không tệ.

“Tới đây! Thiếu gia, ngày hôm nay người gặp chuyện gì vui sao?” Tiểu Thạch Đầu thấy tâm trạng Quân Du Trần khá tốt, trong lòng cũng vui vẻ rất nhiều.

“Ha hã, Tiểu Thạch Đầu thu thập hành lý nhanh đi! Ngày mai chúng ta rời đi!” Quân Du Trần vẻ mặt vui vẻ nhưng không biết vì sao trong lòng lại rất muốn khóc.

“Không cần thu thập nữa, Tiểu Thạch Đầu đã sớm thu thập xong rồi! Chỉ còn chờ thiếu gia thôi!” Tiểu Thạch Đầu vỗ vỗ ngực, tựa hồ còn có điểm đắc ý, “Thiếu gia, cơm tối được rồi, đi ăn thôi!”

“Hảo!” Tiểu Thạch Đầu trời sinh thần kinh thô giống Cổ Viêm Vĩ, chỉ lo làm sao cho no bụng nên không chú ý tới vẻ mặt cô đơn của thiếu gia nhà mình.

Hôm sau, phủ tể tướng.

“Chi nha!” Đại môn phủ tể tướng đóng lại. Chủ tớ Quân Du Trần đứng trước cửa sừng sốt một hồi, dù sao ở chỗ này lâu như vậy, dù sao bọn họ cũng luyến tiếc a.

“Thiếu gia, chúng ta đi thôi!” Tiểu Thạch Đầu có chút tiếc nuối, hần không biết vì sao thiếu gia đang làm tể tướng rất tốt lại phải đi, nhưng hần biết thiếu gia làm như vậy nhất định có nguyên nhân riêng mà hần vĩnh viễn đều ủng hộ thiếu gia.

“...” Quân Du Trần không nói gì, không biết đơn xin từ quan có trình lên hay không, không biết người nọ có đứng dậy hay không, không biết hẳn có tưởng niệm mình hay không, không biết con đường sau này phải đi như thế nào, không biết...

“Đi thôi!” Nói với Tiểu Thạch Đầu cũng là nói với mình, đi thôi! Không nên si tâm vọng tưởng nữa, hẳn là hoàng đế, người là thảo dân, các người vĩnh viễn đều không thể đi cùng nhau, mang theo hài tử đi thôi! Rời khỏi người này, rời khỏi nơi thương tâm này!

“Thiếu gia người có thấy nhị gia không?” Tiểu Thạch Đầu hỏi.

“... Không có” Quân Du Trần lại rơi vào trầm tư.

“Kỳ quái, từ hôm qua đã không thấy hẳn!” Tiểu Thạch Đầu nghi hoặc nhìn Quân Du Trần đang thất thần: Thiếu gia gần đây làm sao vậy, thường hay mất hồn mất vía a.

“Có lẽ, hẳn có chuyện riêng cần làm!” Quân Du Trần phục hồi tinh thần lại, nhìn con đường phía trước.

“Thiếu gia, sáng sớm người đã uống thuốc chưa?” Tiểu Thạch Đầu hỏi.

“Còn chưa uống sao. Tiểu Thạch Đầu, hôm nay người hỏi rất nhiều!” Quân Du Trần gõ gõ lên đầu Tiểu Thạch Đầu.

“Không nên gõ, gõ nữa sẽ trở nên ngốc mất!” Tiểu Thạch Đầu oán giận nói.

“Ta cứ gõ!” Quân Du Trần chợt nổi hứng trêu hấn, Tiểu Thạch Đầu vì muốn tránh khỏi ma quỷ của Quân Du Trần mà chạy nhanh tới phía trước, Quân Du Trần vừa định đuổi theo thì một trận chóng mặt ập đến, tiếng vó ngựa càng ngày càng gần...

~~~~~  
“Ngô!” khi Quân Du Trần mơ mơ màng màng tỉnh lại thì phát hiện mình đang ở trong một căn phòng, đồ vật bày biện trong phòng làm hẳn cảm thấy rất quen mắt, đột nhiên hẳn nghĩ ra, ” Phủ lại bộ thượng thư!” Hẳn vội vã ngồi dậy, có thể là quá vội khiến cho hẳn lại chóng mặt, xoa xoa một chút, hẳn quan sát xung quanh, kinh ngạc phát hiện mọi đồ vật vẫn giữ nguyên như trước. Quân Du Trần càng nghĩ càng thấy không ổn, hơn nữa nghĩ tới gần đây tất cả đều rất không thích hợp, hình như đang có một âm mưu gì đó đằng sau hẳn. Hẳn đứng dậy đi tới cửa, vừa mới mở cửa phòng phát hiện hai gã hắc y nam tử anh tuấn đang canh giữ ngoài cửa.

“Quân tương!” Hai gã nam tử chấp tay thờ dài.

“...” Quân Du Trần liếc mắt nhìn hai người không khỏi nhíu mày, trên lưng bọn họ đều đeo một miếng ngọc màu đen, trên đó còn có chữ “Ám” mờ mờ, hẳn đã từng nghe Trầm Diệc Hiên nhắc tới đây là dấu hiệu của ám vệ, ám vệ là do Trầm Diệc Hiên một tay thành lập khi còn đang là thái tử, đó là tập hợp các phần tử tinh anh, võ công của mỗi người đều là thâm tàng bất lộ. Bọn họ vẫn phụ trách bảo hộ an toàn cho Trầm Diệc Hiên sao có thể ở chỗ này, hai người kia chỉ ít cũng là cấp lão đại trong nhóm ám vệ bởi vì cấp bậc của ám vệ được biểu hiện qua ngọc bài, ngọc bài càng sẫm màu chứng tỏ cấp độ càng cao. Quân Du Trần nhanh chóng nhìn qua sân, lông mày lại càng nhăn lại, những người đang đứng trong viện không phải đang đeo ngọc bài màu nâu thì cũng là màu xanh đen, khuôn mặt hẳn lại càng, những người này đều là cao thủ trong cao thủ a, tóm bừa một người đưa ra ngoài cũng có thể làm võ lâm minh chủ hay ma giáo giáo chủ, ngoại trừ người kia không có người nào có thể điều động họ.

“Quân tương!” Những ám vệ vốn đang tuần tra trong sân nhìn thấy Quân Du Trần liền nhanh chóng thi lễ.

“... Thật ngại, ta không cần!” Một lúc lâu sau Quân Du Trần mới bức xúc thốt lên được mấy chữ, dường như bị tức giận, Quân Du Trần đập cửa quay về phòng, chán nản ngồi phịch trên giường mà những người đang ở phía ngoài lại khôi phục mọi việc như trước.

“Tiểu Thạch Đầu nhất định đang rối rít tìm ta, ai! Nhi tử, người nói cha nên làm cái gì bây giờ a?” Quân Du Trần ôn nhu vỗ về phần bụng đã hơi nhô lên của mình. Không biết là do đã quá mệt mỏi hay là bởi vì sàng đan quá mềm mại, Quân Du Trần dần dần chìm vào giấc ngủ. Đang trong lúc mơ mơ màng màng bên cạnh đột nhiên có gì đó lạnh lạnh khiến cho Quân Du Trần không tự chủ được nhích lại gần, mà cái thứ lạnh lạnh gì đó chỉ có thể cười khổ nhìn người đang ôm chặt mình không buông tha như con gấu nhỏ ôm

chặt lấy cây này, thuận tay đưa gấu nhỏ ôm vào trong lòng, mà chú gấu nhỏ lại hiện lên vẻ mặt thỏa mãn, “vật” lạnh lạnh gì đó như đã định trước, tối nay không cách nào ngủ say, không thể làm gì khác hơn là liên tục thấu hương nhấm nháp chút đỉnh a!

Sáng sớm hôm sau.

Khi Quân Du Trần bị một tiếng động lớn đánh thức, hắn không tình nguyện mở mắt, hắn bị khung cảnh ruộng đồng xanh tươi trước mắt làm cho ngây ngẩn tại chỗ, chính xác mà nói hắn là hoảng sợ a, mà cái tên doạ người kia lại đang mang vẻ mặt vui sướng lại còn thuận tiện hôn một cái trên mặt hắn, để lại một câu đủ cho hắn tức ói máu rồi ly khai.

“Ồ yên đây an thai, ta – tướng công người phải ra ngoài a!”

Lưu manh ~ Quân Du Trần kính tặng cho hắn một ánh mắt xem thường, nằm xuống ngủ tiếp.

## 14. Đệ Thập Tứ Chương.

Đệ thập tứ chương.

Cuộc sống hiện tại của Quân Du Trần có thể nói là đã biến thành “giam lỏng”, mỗi ngày chỉ được đi qua đi lại trong viện tử (sân) mà ở đó lại có rất nhiều người ăn mặc giống nhau đi qua đi lại, nếu đổi thành người khác đã sớm phát điên nhưng ngược lại như vậy vẫn không làm Quân Du Trần – sinh vật lạc quan bẩm sinh này – than vãn nửa câu, dựa vào kinh nghiệm, tính cách vốn có kết hợp với với sau khi mang thai lại ỉn ỉn phát ra ánh sáng chói lọi của mẫu tính làm cho người ta không tự giác muốn tới gần, kết quả là hiện tại Quân Du Trần thường xuyên cùng bọn họ nói chuyện phiếm, từ đó biết được những người này đều là cô nhi được Trầm Diệc Hiền thu lưu, trong cảm nhận của bọn họ Trầm Diệc Hiền chính là thần, những người đó khi nói đến Trầm Diệc Hiền trong mắt hiện lên sùng bái đến mức si mê làm cho Quân Du Trần không khỏi rung mình.

Nói tới Trầm Diệc Hiền, Quân Du Trần càng ngày càng không hiểu hắn, thực lòng mà nói cho tới bây giờ hắn vẫn không hoàn toàn hiểu biết hắn, thời gian trước hắn đối với hắn lạnh lùng, làm như không thấy, cùng Hoa Xảo Ngữ cãi khô lửa bốc, hiện tại đối với Quân Du Trần lại là mọi cách che chở, chỉ lo hắn va vào đâu đó, nha hoàn lúc nào cũng ở trong sân đợi sai bảo, mà nha hoàn này nhìn qua có vẻ cũng có chút công phu a. Việc khiến cho Quân Du Trần vô cùng thắc mắc chính là vì sao Trầm Diệc Hiền lại biết biết hắn mang thai, chẳng lẽ ~

“Là ám vệ!” Quân Du Trần thầm kinh sợ, xem ra trước đây Trầm Diệc Hiền đã sắp xếp ám vệ bên cạnh mình, chẳng lẽ hắn muốn giám, điều này cũng không có khả năng a! Một tiểu nhân vật ngay cả tên cũng không biết mà dùng tới ám vệ quả thực là nói giỡn a, trong lúc Quân Du Trần đang trầm tư suy nghĩ, một bàn tay đã mò lên bụng hắn.

“Trần nhi, đang suy nghĩ cái gì a?” Một giọng nói vang lên đồng thời Quân Du Trần cũng rơi vào một vòng tay quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

“Không có gì!” Quân Du Trần rầu rĩ nói, hắn không hiểu, liếc mắt nhìn bên cạnh một cái, muốn nói gì đó nhưng lại thôi không nói nữa.

“Trần Nhi đang có việc gì muốn hỏi trẫm sao?” Trầm Diệc Hiền đã sớm nhìn ra tiểu đồng tây (vật nhỏ = đáng yêu, cute a~) này đang đầy một bụng nghi vấn, chẳng qua hắn không hỏi thì mình cũng vui vẻ không nói, đợi tới cuối cùng cho hắn một sự ngạc nhiên.

“Ta... quên đi!” Quân Du Trần lại ngoan ngoãn ngậm miệng, hắn không muốn hỏi, lười hỏi mà càng sợ hỏi, hắn sợ đáp án cuối cùng sẽ khiến cho mình thương tâm.

“Trần Nhi! Người nhớ kỹ hiện tại trẫm làm hết thấy đều là vì ngươi!” giọng nói của Trầm Diệc Hiền trở nên nghiêm túc.

“Sợ là vì đứa nhỏ đi!” Quân Du Trần lên tiếng rất nhỏ nhưng không thoát được lỗ tai Trầm Diệc Hiên.

“Trần Nhi huynh quá đa nghi a, nếu muốn trẫm phải chọn giữa ngươi và đứa nhỏ, trẫm nhất định sẽ không chút do dự chọn ngươi.” Trầm Diệc Hiên nhẹ nhàng thốt lên, từ trước khi thực hiện kế hoạch này hẳn vốn không tính tới đứa nhỏ nhất, đứa nhỏ chính là ngoài kế hoạch, bất quá như vậy kế hoạch của hắn là có thể thu hoạch sớm hơn .

“Ta tin!” Quân Du Trần vội vàng gật đầu, sợ hãi mất hứng đem mình và hài tử đưa đến thế giới cực lạc, hẳn tuyệt đối tin tưởng Trầm Diệc Hiên có thể làm như vậy.

“Trần Nhi thật đáng yêu!” Trầm Diệc Hiên cười cười xoa tóc Quân Du Trần, thuận tiện hôn trộm một cái. Sau nhiều ngày ở chung Quân Du Trần đối với loại sự tình này đã không còn phản ứng, ngoan ngoãn nằm trong lòng Trầm Diệc Hiên tiếp tục ngủ.

“Mọi việc tiến hành thế nào ?” Trầm Diệc Hiên thấy Quân Du Trần đang ngủ liền bắt đầu làm việc .

“Bẩm Thánh Thượng, người đã đưa tới Huyền Vũ quốc.” Giọng nói của ám vệ kia vẫn đều đều, cứng nhắc.

“Ân! Tiểu tử Huyền Tuyết Ngân kia phản ứng thế nào?” Trầm Diệc Hiên điều chỉnh tư thế ngủ cho người đang nằm trong lòng, tiếp tục hỏi.

“Rất lãnh đạm.” ám vệ tiếp tục dùng giọng nói ngàn năm như cũ trả lời.

“Như trong dự kiến, nếu hắn không lãnh đạm mới then với tên của hắn a, càng lãnh đạm càng nói rằng hắn đang sợ, tiếp tục giám thị!” trong giọng Trầm Diệc Hiên có chút chế giễu.

“Vâng!” ...không còn bóng dáng ~

“Khởi bẩm Thánh Thượng! Trong cung xảy ra chuyện!” Một gã ám vệ ý thức được tình thế khẩn cấp vội vàng báo cáo cho Trầm Diệc Hiên.

“Là ai?” Trầm Diệc Hiên nhíu mày một chút.

“Đại lý Tể tướng (= Tể tướng tạm thời) Hoa Xảo Ngữ và tiền Tể tướng Xa lão nhân.” Ám vệ nói.

“Sao hắn lại trở lại?” Trầm Diệc Hiên đặt Quân Du Trần xuống quý phi tháp, dặn nha hoàn hầu hạ Quân Du Trần cẩn thận rồi mới vội vàng rời đi.

Một lúc lâu sau.

Quân Du Trần xoay người, nhìn đến bên cạnh chỉ có một nha hoàn đang quạt cho mình lập tức hiểu được Trầm Diệc Hiên đã đi, không thể nói rõ là cảm giác gì nhưng chắc chắn là trong lòng ề ảm rầu rĩ, phát tay bảo nha hoàn kia lui ra để lại hắn một mình. Trong lúc Quân Du Trần còn đang ngẩn ngơ suy nghĩ, trong mật đạo đột nhiên phát ra tiếng động, ám vệ bên cạnh lập tức không còn thấy bóng dáng, bởi vì đây là tiếng động mỗi khi hoàng thượng xuất hiện. Khi cánh cửa mật đạo hé ra một người xuất hiện khiến cho Quân Du Trần chấn động...

~~~~~  
Chương Kết thúc.

“Trương lão, Thôi lão!” Quân Du Trần kinh ngạc vội vàng đứng lên, may mắn hắn đang mặc nho bào (áo của mấy người đi học, nhà nho ngày xưa) rộng thùng thình, không nhìn ra bụng.

“Quân tương! Cầu ngài cứu cứu Thanh Long đi! Ta quỳ xuống cầu ngài!” Hình bộ thượng thư cùng Hộ bộ thượng thư lập tức quỳ gối trước mặt Quân Du Trần khiến cho hắn sợ tới mức tái mét lại, vội vàng nâng bọn họ dậy, ai, để cho hai người đáng tuổi cha quỳ gối trước mặt ngươi, ngươi còn muốn sống sao!

“Trương lão, Thôi lão, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!” Quân Du Trần nhìn hai vị lão nhân nước mắt tung hoành, theo bản năng cảm thấy được nhất định là Trầm Diệc Hiên cùng Hoa Xảo Ngữ lại nháo ra chuyện tình kinh thiên động địa gì đó. Ngay cả việc bọn họ vào bằng cách nào hắn cũng quên không hỏi.

“Thánh Thượng hắn, hắn muốn sắc lập Hoa Xảo Ngữ làm hoàng hậu, chúng ta thệ tử tiến vào can gián, ai biết được hắn muốn đem tất cả mấy đại thần này bắt lại, đưa vào đại lao hình bộ, hiện tại đại lao hình

bộ đã không còn chỗ trống!” nhìn Trương Trọng mang vẻ mặt vô cùng đau khổ Quân Du Trần lại bắt đầu hoài nghi động cơ của Trầm Diệc. Sắc lập Hoa Xảo Ngữ là hoàng hậu quá kỳ quái, dù có muốn sắc phong ai chẳng nữa cũng không tới phiên Hoa Xảo Ngữ a! Quân Du Trần có chút bất bình.

“Quân tương, trong lúc ngươi không ở, Hoa Xảo Ngữ ý vào mình là đại lý Tể tướng tác oai tác quái, tham ô bộ hộ lấy tiền sửa chữa khắp nơi trong cung điện, chúng ta nhiều lần góp ý với Thánh Thượng nhưng đều bị bỏ qua! Ai!” Hộ bộ thượng thư Thôi Thượng liên tục thở dài.

“Kỳ quái?” Trầm Diệc Hiên bình thường không giống như thế, ít nhất trong ấn tượng của Quân Du Trần hẳn không ngu ngốc như vậy.

“Quân tương, ngươi đi khuyên nhủ Thánh Thượng đi! Thánh Thượng nhất định nghe lời ngươi!” Hai lão thần thiếu chút nữa lại quỳ xuống trước mặt Quân Du Trần, may mắn hẳn nhanh tay ngăn được.

“Nhưng mà ta đã không còn là Tể tướng a!” Quân Du Trần cười khổ nói.

“Không phải Tể tướng! Quân tương, ngài đang nói giỡn đi! Lúc trước Thánh Thượng nói ngài được phái đến dân gian thay người thể nghiệm và quan sát dân tình a!” Thôi Thượng cùng Trương Trọng quay sang nhìn nhau.

“Cái gì! Hẳn lại nói như vậy!” Quân Du Trần kinh ngạc.

“Quân tương đừng nghĩ nữa, nhanh đi thôi! Trong cung sắp loạn lên rồi!” Không phân trần thêm nữa, Trương Trọng cùng Thôi Thượng liên kéo Quân Du Trần đi theo.

Dọc đường đi Quân Du Trần vừa vội chạy đi vừa nghe Trương Trọng cùng Thôi Thượng kể lại sự tình phát sinh mấy ngày qua. Điều làm hắn nghi hoặc chính là Huyền Vũ và Thanh Long cùng liên hôn nhưng lại không biết tân nương là ai, nhưng sự chú ý của hắn đã nhanh chóng bị chuyển sang một vài chuyện hoang đường khác, sau khi nghe về mấy chuyện này hắn có cảm giác muốn đi hành thích vua a, thí dụ như người nào đó nói “vì Hoa Xảo Ngữ mà phế bỏ hậu cung ~” (Mỗ Mộng: một bình dấm thật là lớn a ~)

Phía ngoài cung Càn Thanh.

Đứng từ xa phía ngoài cung Càn Thanh cung cũng có thể nhìn thấy một đồng người đang quỳ gối phía ngoài cửa, cách đó rất xa cũng có thể nghe được mấy câu phát ra từ bọn họ như “Thỉnh Thánh Thượng tam tư!” các loại, trong chốc lát tiếng kêu than dậy khắp trời đất.

“Quân tương tới!” Trương Trọng dường như còn lo thiên hạ không đủ loạn bèn thêm vào một câu khiến cho các quan viên vốn đang quỳ gối ngoài cung Càn Thanh cung bật người, chạy hồng hộc đến quỳ xuống trước mặt Quân Du Trần ~

“Thỉnh Quân tương cứu quốc a!” Trăm miệng một lời khiến cho xà nhà cũng phải rung lên, chấn động lòng người, thậm chí có người sau khi nhìn thấy Quân Du Trần còn khóc rống lên 9hình như hẳn vẫn chưa chết a ~), khuôn mặt không ngừng run rẩy.

“Được rồi!” Dù có là người vô cùng nhả nhận như Quân Du Trần cũng có lúc phải nổi nóng, “Đứng lên đứng lên, đường đường đại quan triều đình lại khóc rống lên, chảy nước mắt, lại còn quỳ xuống giống cái dạng gì, sửa sang lại một chút cùng ta vào điện!” Bách quan cùng hưởng ứng, các vị đại thần vội vã đi theo Quân Du Trần vào chính điện cung Càn Thanh.

Chính điện cung Càn Thanh.

Vừa mới tiến vào chính điện cung Càn Thanh đã thấy cảnh gương cung bật kiếm, trong đại điện nơi nơi là mảnh vụn đồ sứ, trong tay Hoa Xảo Ngữ còn đang cầm hai bình hoa, hai phụ tử Hoa Xảo Ngữ cùng tiền tể tướng Xa lão nhân đang trợn mắt nhìn nhau, mà người kia còn đang ngồi thản nhiên trên ghế, sau khi nhìn thấy Quân Du Trần đi vào sắc mặt hắn trở nên hắc ám như được bôi một lớp than vậy. Quân Du Trần trong lòng cảm thấy hào hứng một phen, cuối cùng cũng chinh được hắn. Quân Du Trần đi vào chỗ cũ của mình, đá văng mấy mảnh vỡ dưới chân.

“Thần Quân Du Trần tham kiến Hoàng Thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế vạn tuế”

” Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế vạn tuế ” ~

“Bình thân!” Xem ra mình bình thường nhất định là rất nhân từ, đừng phụ còn có thể đi đường xa như vậy vào cung Càn Thanh, lại còn quỳ xuống, hẳn là phải nghiêm thêm quân giáo. Trầm Diệc Hiên nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn Quân Tử Khâm đang đứng cười bên cạnh, nhất định là hẳn, làm lại còn trưng ra vẻ mặt vô tội nhìn hẳn a.

“Nhi tử a!” Xa lão nhân bỏ lại phụ tử Hoa Xảo Ngữ còn đang trợn mắt nhìn một bên, vẻ mặt hơn hờ chạy đến bên Quân Du Trần, bắt quả hẳn thốt lên một tiếng “nhi tử” làm cho mọi người ở đó đều kinh ngạc, trừ bỏ người đang ngồi ở trên cao kia.

“Nghĩa phụ!” Từ lúc Xa lão nhân đem vị trí tể tướng tặng cho Quân Du Trần đều chết sống đòi phải làm nghĩa phụ của Quân Du Trần, song thân hẳn đã sớm mất, lại gặp Xa lão nhân yêu thương mình như thế liền bá hẳn làm nghĩa phụ.

“Nhi tử ngoan, người tới vừa lúc, hai người bọn họ hợp nhau đến khi dễ ta còn đem bình hoa ném tới trên đầu ta, may mắn ta thông minh né được, người phải giúp ta báo thù!” Xa lão nhân hiện tại là phản lão hoàn đồng a, dù sao hẳn vẫn có đứa con này làm chỗ dựa vững chắc.

“Hoa công tử, xin hỏi gia phụ cùng người và phụ thân người có thâm cừ đại hận gì mà người lại muốn đẩy hẳn vào chỗ chết.” Quân Du lạnh lùng lên tiếng, bình thường hẳn ôn hòa với người khác không có nghĩa là hẳn dễ bị bắt nạt a.

“To gan, bản quan là đại lý Tể tướng, người chỉ là một thảo dân cũng dám nói chuyện như vậy với ta! Hoàng Thượng, người xem tên dân đen này...” giọng nói của Hoa Xảo Ngữ làm cho Quân Du Trần thấy buồn nôn, thực không hiểu Trầm Diệc Hiên có cái gọi là thẩm mỹ không a.

“Dân đen! Căn cứ luật pháp của Thanh Long quốc, phạm là người muốn từ quan đều phải trình đơn xin từ chức lên Thánh Thượng, Thánh Thượng phê chuẩn sau đó đem đơn xin từ chức chuyển xuống Lại bộ, được Lại bộ đóng dấu miễn quan. Xin hỏi Nam Cung đại nhân có từng thu được đơn xin từ chức của bản quan.” Quân Du Trần âm thầm chớp mắt: ngay cả luật pháp cũng chưa học thuộc lòng đã nghĩ đảm đương Tể tướng, định đùa à.

“Bẩm đại nhân, chưa từng.” Một giọng nói cứng nhắc vang lên ~

“Làm càn, dám nói chuyện như vậy cùng Quân tương!” Mấy quan viên đứng sau càng được thể nâng cao khí thế, có ai không muốn chứ? Bị hai phụ tử họ Hoa đàn áp lâu như vậy, thật vất vả lão Đại mới trở lại, có thể không nói ra oán khí sao!

“Các người!” Hoa Xảo Ngữ chỉ thốt ra được một chữ, Hoa Ngôn tức tới mức đỏ bừng cả mặt, không nói được một lời.

“Vô liêm sỉ, người lại dám nói người người –ta ta trước mặt Tể tướng!” Xa lão nhân hét lớn một tiếng.

“Thần khởi bẩm Thánh Thượng, phụ tử Hoa Ngôn lấy trộm ngân lượng quốc khố sửa chữa quỳnh lâu điện ngọc đã là tử tội nhưng hai người bọn họ lại vẫn hoành hành ngang ngược, chèn ép dân chúng, ức hiếp mệnh quan triều đình, khiến cho người người oán trách, tiếng kêu than dậy khắp trời đất, triều đình họ bị biến thành chướng khí mù mịt, Thánh Thượng anh minh, thỉnh Thánh Thượng trị tội!” Quân Du Trần đem sự tình vốn do Trầm Diệc Hiên cùng phụ tử Hoa làm ra đổ lên đầu hai người kia, để lại thanh danh anh minh cho Trầm Diệc Hiên đã là rất nể mặt hẳn a.

“Trần Nhi thật thông minh!” Trầm Diệc Hiên thốt lên một câu ngắn gọn làm cho đại não Quân Du Trần nháy mắt trống rỗng, cả người cứng đờ đứng nhìn hẳn đang cười một cách mờ ám, mà các quan viên ở đó cũng bắt đầu nghị luận.

“Đọc đi.” Trầm Diệc Hiên giơ tay, đưa ra một thánh chỉ lệnh thái giám đứng bên cạnh đọc.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, kinh qua nhiều phiên khảo sát trầm phát hiện Quân Du Trần tài đức vẹn toàn, thực có quốc mẫu chi phong, lại vì trẫm mà mang thai hài tử, nay sắc phong vi hoàng hậu, khâm tứ!” Vừa dứt lời liền có tiếng phản đối vang lên.

“Thánh Thượng tuyệt đối không thể a!” ~

“Được rồi, nếu các người không cho trẫm sắc phong Quân Du Trần làm hoàng hậu, vậy trẫm liền chọn Hoa Xảo Ngữ làm hoàng hậu, các người chỉ được chọn một, chọn đi!” Trầm Diệc Hiên đưa ra một nan đề cho các quan viên.

“Chúng thần chờ tham kiến Hoàng hậu nương nương ~” tiếng hô càng ngày càng cao hơn, Quân Du Trần đáng thương giống như bị sét đánh, hoa lệ lệ mà té xỉu .

Thừa Thiên nắm thứ tư, sắc phong tể tướng Quân Du Trần làm hoàng hậu, bá quan đều ủng hộ. Giai thoại hoàng đế – tể tướng lưu truyền thiên cổ.

~~~~~

“A ~” một tiếng kêu thống khổ truyền ra từ Khôn Trữ cung, hoàng đế anh tuấn đang ở ngoài điện lo lắng đi qua đi lại, người ta nói nữ tử mang thai mười tháng mà nam tử mang thai lại là suốt một năm, hiện tại Tiểu Trần Nhi của hần đang ở bên trong thừa nhận nỗi thống khổ lớn lao mà hần lại chỉ có thể ở ngoài này lo lắng, càng nghĩ càng giận a, hần đột nhiên chạy vào làm bà đỡ choáng váng, Vương thái giám – nên gọi là Quân Tử Khâm cũng choáng váng, Quân Du Trần hữu khí vô lực trừng mắt nhìn Trầm Diệc Hiên, đột nhiên bụng mãnh liệt co thắt .

“A ~ “

“Oa ~” tiếng khóc trong trẻo của trẻ con vang lên trong đại điện, người bên ngoài hoa chân múa tay vui sướng, người bên trong thiếu chút nữa té xỉu.

“Về sau đừng có nghĩ chạm vào ta!” Quân Du Trần lại trừng nhìn Trầm Diệc Hiên. Trầm Diệc Hiên giơ tay nhận thân thể nhỏ nhỏ của hài tử, chỉ nghĩ nghĩ cười khi nghe được tối hậu thư của ái thê, hần trước mặt tuy liên tục gật đầu nhưng kỳ thật trong lòng lại nghĩ: hắc hắc, không chạm vào người! Sao nào có thể? Ta vì người phế đi hậu cung, gánh nặng của hậu cung chỉ có thể rơi trên người một mình người a, ái thê đại nhân.

Tên của đứa nhỏ hần đã nghĩ từ lâu, Hiên Trần, Trầm Hiên Trần!

15. Chương Kết

Chương Kết

Ta gọi là Trầm Diệc Hiên là đứa con duy nhất của hoàng đế Thanh Long triều – Trầm Diệp. Vì cái gì nói như vậy a? Bởi vì phụ hoàng ta yêu thương một nam nhân, hơn nữa vì nam nhân này mà bỏ qua tam cung Lục Viện, cho nên mới chỉ có một con trai độc nhất là ta đây. Nam nhân kia gọi là Tuỳ Phong, Hướng Tuỳ Phong, hần là thái phó của phụ hoàng. Ta từng nhìn thấy nam nhân này từ xa, đó là một người nam nhân như thế nào a, ta không thể dùng từ ngữ nào để miêu tả, chỉ có thể nói hần cùng tên của hần giống nhau, tiêu sái, phiêu dật, làm cho người ta một loại cảm giác hần không thuộc về nhân gian này, ta nhìn hần lặng lẽ tựa trong lòng phụ hoàng, vẻ mặt thỏa mãn cùng hạnh phúc, trong lòng không nhịn được bắt đầu đổ kị với phụ hoàng. Vì cái gì hần có thể có được nam tử như tiên này?

Sau đó ... Sau đó, ta trưởng thành, khi ta có thể một mình đảm đương mọi việc quốc sự, phụ hoàng tuyên bố băng hà, dắt hần cùng rời đi khiến cho lòng ta trở nên vắng vẻ . Sau khi đăng cơ, ta vừa chăm lo việc nước vừa tìm người giống với Tuỳ Phong không cần quan tâm là nam hay nữ, chỉ cần có nét tương tự về dung mạo cũng bị ta thu vào hậu cung nhưng không biết vì sao ta vẫn cảm thấy trống rỗng, bất mãn. Cho đến khi ta gặp gỡ được tiểu đồng tây (vật nhỏ) kia, hần và Tuỳ Phong là hai người hoàn toàn không giống nhau, không chỉ tính tình bất đồng mà ngay cả bề ngoài cũng hoàn toàn khác nhau, nhưng chính những điểm hoàn toàn khác với Tuỳ Phong này lại làm ta động lòng, chính xác mà nói hần là là ta muốn hần giống như bị trúng tà vậy, muốn hần. Ngay khi chúng ta mới vừa nhận thức, buổi tối hôm đó ta ôm hần, không thể không thừa nhận hần có một cơ thể khiến cho người ta mất hồn, cũng chính khi đó ta xếp áo vạt vào

bên người hấn. Tiểu đông tây đáng giận này cũng dám gạt ta, cái gì Cố Viêm Võ a, rõ ràng gọi là Quân Du Trần!

Sau đó ta từng bước một đem tiểu đông tây để bạt đến bên cạnh, bởi vì hấn càng ngày càng thanh lệ càng ngày càng kiều diễm a. Có một lần khi lâm triều ta nhìn thấy một tên đang đứng phía dưới đám dùng ánh mắt đáng khinh bỉ nhìn hấn, đám đánh giá Tiểu Trần Nhi của ta. Cả người ta run rẩy, ta phẫn nộ, ta cực độ phẫn nộ! Trần Nhi là của ta, hấn cũng dám dùng loại ánh mắt này nhìn hấn, muốn chết sao! Ngay hôm đó ta liền phái ám vệ giết cả nhà hấn, ám vệ làm việc thực sạch sẽ, một chút dấu vết cũng không lưu lại, nhưng là chuyện này lại như một cây châm trát vào lòng ta. Chân chính làm cho ta bùng nổ chính là lần ở trường thi, khi cái tên trông giống con cóc đám ngay trước mắt mọi người thêm nhỏ dãi vẻ đẹp của Trần Nhi, còn dám định đem cái mồm heo của hấn phóng tới bên mặt Trần Nhi, ta khi đó thực muốn bấm vằm hấn ra, chu di cả tộc nhà hấn, nhưng mà Trần Nhi lại vì hấn mà cầu xin, ta tức giận phất tay áo bỏ đi. Sau khi trở lại tẩm cung ta lập tức hạ lệnh ban thưởng rượu độc cho Trần Phi, lại âm thầm sai sử ám vệ đem con cóc kia chém sau đó vứt ra ngoài rừng, đừng có trách ta, muốn trách thì trách người đụng vào người không nên đụng tới a.

Sau đó khoa cử tiến hành tốt đẹp mà ta cũng thực thuận lợi thăng chức Trần Nhi lên tới Tể tướng, năng lực của Trần Nhi thực sự rất tốt, vừa thăng chức liền giải quyết mấy việc Xa tể tướng chưa làm được một cách gọn gàng, giảm đi không ít phiền não cho ta. Nhưng khiến cho ta kinh ngạc chính là Trần Nhi mang thai, khi ám vệ đem việc này nói cho ta biết, ta vui mừng tới mức bóp nát chén rượu trong tay, tiểu đông tây của ta a, người còn có thể khiến ta kinh hỉ tới mức nào! Ta giả vờ cầu hoan không được, giận chó đánh mèo với Trần Nhi, cũng ngay đêm đó tuyên Hoa Xảo Ngữ tiến cung, ta biết làm như vậy Trần Nhi sẽ rất thương tâm nhưng để cho hấn lên làm hoàng hậu ở bên cạnh ta cả đời ta không còn cách nào khác. Hoa Xảo Ngữ bộ dạng có vài phần giống Tuỳ Phong nhưng kỳ lạ là ta lại không có một chút hứng thú. Ta nhìn thiếu niên xinh đẹp đang dùng mọi cách khiêu khích kia mà không có một chút ham muốn đem hấn đặt ở dưới thân, ngược lại từ đáy lòng lại sinh ra cảm giác ghê tởm muốn nôn. Ta giả vờ chính vụ quần thân để thoát khỏi nơi làm cho ta chán ghét đó, nhưng ta biết ta hiện tại phải nhẫn nại, phải giả bộ cực sủng Hoa Xảo Ngữ để đe dọa mấy lão quỷ cổ hủ kia, sau đó làm cho bọn họ lựa chọn một người là Trần Nhi hay Hoa Xảo Ngữ.

Tiểu đông tây này thật là làm cho người ta lại yêu vừa hận, hấn dám nhét bông vào lỗ tai khi đứng trước mặt ta, tưởng mắt ta hỏng rồi, không thấy gì sao? Bất quá như vậy cũng tốt, không cần khiến cho hấn động thai. Chờ mọi việc chấm dứt, ta nhất định sẽ đem Hoa Xảo Ngữ kia ra bấm vằm, hơn nữa ta nhất định sẽ làm Hoa Ngôn muốn sống không được muốn chết không xong! Trần Nhi, người nhất định là của ta!

——Hết——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thiep-than-te-tuong>